

NIEUWE AVONTUREN

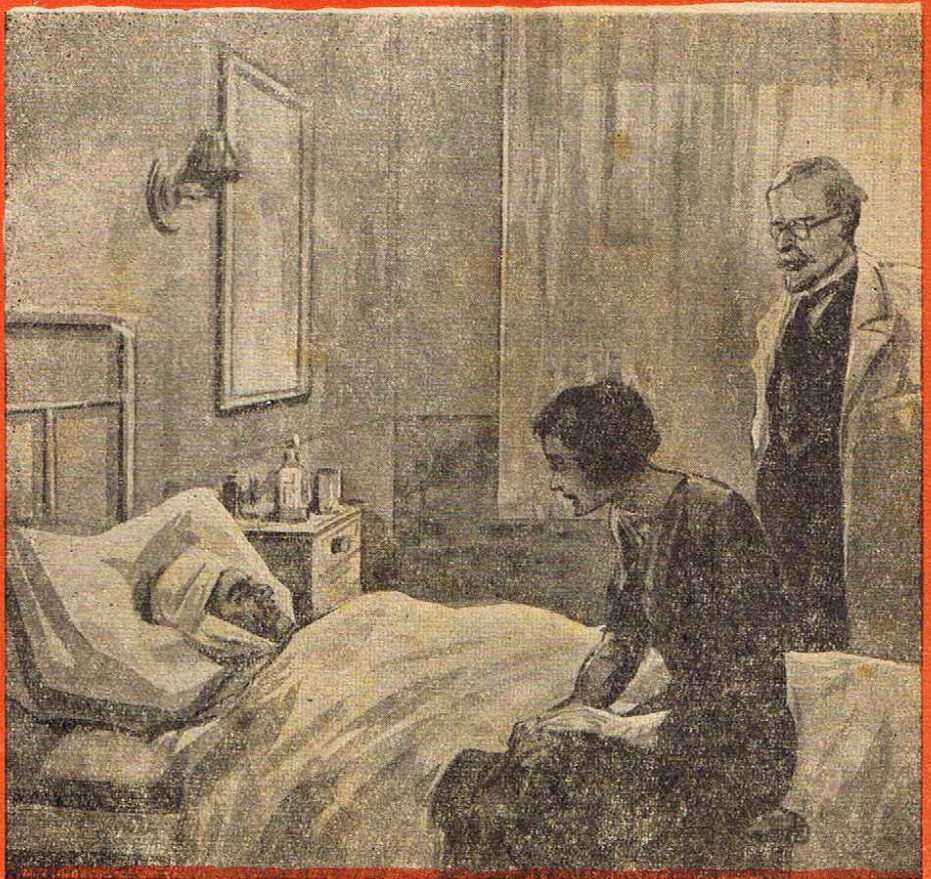
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Duistere Daden

Nr 2172

NEDERLAND : 40 O.
BELGIE : 8 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 2, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Duistere daden

HOOFDSTUK I

DE CHAUFFEUR

Het was omstreeks half negen in de avond van een vroege herfstdag, toen twee heren met tamelijk snelle schreden Pall Mall, een der hoofdstraten van Londen, kwamen aflopen, waar zich op dat ogenblik slechts weinig wandelaars bevonden.

De oudste van de beide heren droeg een donkere overjas en een hoge hoed; zijn metgezel was vrij eenvoudig gekleed en zag er uit als een bediende op een derderangskantoor. De oudste kon ongeveer zestig jaar zijn en zijn

haar was bijna spierwit, maar hij was nog vlug genoeg in zijn bewegingen en blijkbaar gewend om een of andere tak van sport geregeld te beoefenen. De andere was veel jonger, zeker nog geen dertig jaar en prijkte met een vuurrode haardos, die aan alle kanten van onder zijn te kleine, stijve hoed kwam uitgluren.

Zonder een woor te spreken stapten de twee mannen, die zozeer in uiterlijk verschilden, voort.

De oudste, de man met het spier-

witte haar, vertegenwoordigde op dat oogenblik voor de politie een waarde van 2.000 pond sterling. Het was John Raffles, alias Lord Edward Lister, de langgezochte tegenstander van Scotland Yard, de verklaarde vijand van woekeraars, schatrijke leeglopers, oorlogswinstmakers en nog enige andere categoriën van dergelijke medeburgers.

Zijn metgezel was Charles Brand, de man, die aan de meesten zijner opwindende avonturen had deelgenomen.

Op die avond had Raffles juist een kleine onderneming tot een goed einde gebracht, welke hij zelfs niet eens de moeite waard achtte om over te spreken: hij had een schatrijke Indiische vorst, die niet eens wist hoe rijk hijzelf was, ontlast van enige zeer fraaie sieraden, tezamen minstens 5.000 pond sterling waard en die zich op dat oogenblik in de zak van zijn overjas bevonden.

Het ganse avontuur had niet langer dan een uur geduurd en de twee mannen bevonden zich thans op weg naar een huis in de Cromwell Street, waarvan Raffles de eigenaar was en dat hij als een soort hoofdkwartier gebruikte, om vandaar zijn strategische plannen te beginnen.

Raffles had reeds een paar malen omgekeken en zei nu tot Brand:

— Daar komt een taxi. Ik zie niet in, waarom wij zouden lopen. Men kan nooit weten of het niet beter is, een weinig haast te maken.

— Wel een beetje opvallend, die wagen, mompelde Brand voor zich heen. Ik houd niet van die nieuwe dingen; men onthoudt ze zo licht, als men ze heeft zien voorbijrijden.

— Het doet er volstrekt niets toe. Dat bruine heerschap, dat wij zoeven een weinig armer hebben gemaakt; hijzelf zal het wel niet eens merken! kan onmogelijk weten, dat wij op dit

punt, bijna een kilometer van zijn woning, een taxi nemen en wij laten de chauffeur stoppen aan het begin van de Cromwell Street.

Raffles had de hand opgestoken, om de auto te doen stoppen en de taxi stond stil bij de rand van het trottoir.

Raffles wendde zich tot de chauffeur en zei:

— Rijd ons eens vlug naar het begin van de Cromwell Street, chauffeur. Je kunt ons afzetten op de hoek van Broadway.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, zoudt gij mij willen zeggen, waar ik de Cromwell Street kan vinden?

Met een voet op de treeplank, de hand op de kruk van het portier, bleef Raffles staan en keek de chauffeur verbaasd aan.

Het was een nog zeer jonge man met een fijn, bijna vrouwelijk gelaat, waarin twee grote, donkerbruine ogen glansden, die op dat oogenblik echter een droevige uitdrukking hadden. Het baardeloze gelaat, door het licht van een dichtbijstaande straatlantaarn beschenen, vertoonde een uitdrukking van zo diepe melancholie, dat Raffles onwillekeurig zijn blik enige seconden op dat fijne, bleke gelaat gevestigd hield. Toen zei hij:

— Maar goede vriend, wil je in ernst beweren, dat je niet weet waar de Cromwell Street is. Wij zijn er hier ternauwernood 20 minuten rijdens vandaan!

— Ik rijd nog pas zeer kort, mijnheer, stotterde de chauffeur. Gij moet het mij maar niet kwalijk nemen.

— Zou je de Westminster Bridge kunnen vinden?

— Dat wel, mijnheer.

— Welnu, dan rijdt je langs het Victoria Embankment, tot je de Westminster Bridge bereikt hebt. Je slaat dan rechts af, volgt de Bridge Street, steekt het plantsoen dwars over, en komt dan in Broad Sandy.

Het verlengde van die straat is de Cromwell Street. Ben ik duidelijk genoeg geweest?

— O ja, mijnheer, ik zal het nu zeker wel vinden.

Raffles stapte in, nam naast Brand plaats en trok het portier achter zich dicht. Toen hij een blik door de voorruit wierp, zag hij naast de chauffeur op de voorbank iets wits liggen. Het was een stuk brood, op een stuk vetvrij papier, zonder boter, een stuk brood zonder meer, en er was blijkbaar nog zoeven in gehapt.

De man vergewiste zich in het frontspiegeltje dat de weg vrij was achter hem, stak de brede straat over en bereikte spoedig de brede Theemskade, Victoria Embankment geheten.

De tocht duurde heel wat langer dan de 20 minuten, waarop Raffles gerekend had, want de chauffeur haastte zich allerminst.

Hij reed langs Waterloo Bridge, Charing Cross Bridge en bereikte ten slotte de brede, eeuwenoude Westminster Bridge. Hij liet de Parlementsgebouwen links liggen, sloeg Bridge Street in, bereikte door het plantsoen rijdende Broad Sandy en reed nu de Cromwell Street in. Hij gaf zeer nauwkeurig acht op de verkeersagenten en haastte zich, op het minste bevel te stoppen. Blijkbaar was hij er volstrekt niet op gesteld, een overtreding te begaan. Hij reed nu nog langzamer dan zoeven en las zorgvuldig de namen der dwarsstraten van de bordjes af. Hij reed achtereenvolgens langs Princesse Street, aarzelde even, of hij Tothill Street zou inslaan, herstelde zich echter, vervolgde naar behoren zijn weg en stopte ten slotte op de hoek van Broadway.

Hij bukte zich om op zijn taximeter te kijken en ook deze studie bleek geruime tijd in beslag te nemen.

Raffles had het portier reeds geopend en hij en Brand stapten uit.

— Het is drie shilling twee pences,

mijnheer, zei de chauffeur op zachte toon.

Raffles wierp even een blik op de helder verlichte taximeter en zei toen verwonderd tot de chauffeur:

— Wel neen, vriend, je benadeelt je zelf. Er komt een toeslag van een shilling bij, want wij hebben de grens van de City reeds achter de rug. Weet je dat niet?

— Ik wist het wel, mijnheer, maar ik had er niet zo gauw om gedacht! Het is dus vier shilling en twee pences.

— Je vergist je alweer, man, her-nam Raffles hoofdschuddend, en thans in óns nadeel. Het is vijf pences minder, want wij hebben je niet van een standplaats laten komen. Neen, verontschuldigd je maar niet; hier heb je een half pond. Neen, je behoeft niets terug te geven.

De chauffeur had het geld aangenomen en stak het met een verhoogde kleur in zijn zak, maar dadelijk trok dezelfde bleekheid weer over zijn gelaat, dat smal en ingevallen leek in het licht van de elektrische straatlantaarn.

Raffles en Brand verwijderden zich, maar niet al te snel, want zij wilden zich overtuigen, dat de auto inderdaad wegreed, vóór zij de Cromwell Street zouden oversteken en het huis zouden binnengaan, dat op de hoek van de Strutton Street gelegen was.

De chauffeur was van zijn zitplaats gekomen.

— Wat doet hij? vroeg Brand op zachte toon.

— Hij schijnt de motor te hebben afgezet en moet hem eerst weer aandraaien. (De lezer zij er op attent gemaakt, dat dit Raffles-avontuur zich afspeelde vóór de auto's voorzien waren van self-starters.)

Inderdaad liep de chauffeur, wiens tengere gestalte nu duidelijk zichtbaar was, naar de voorzijde van zijn

wagen, greep de slinger en trachtte de motor aan te zetten.

Dat werkje scheen echter boven zijn krachten te gaan, want hij probeerde vruchteloos, zacht hijgend, de slinger om te draaien.

— O, o, wat een zwak ventje, zei Brand hoofdschuddend en met een spotachtig glimlachje.

— Wij zullen even teruggaan en de motor voor hem aanzetten, zei Raffles. Ik moet zeggen, dat ik nog nooit zo'n chauffeur ben tegengekomen.

De twee mannen liepen weer terug, maar juist toen zij de auto genaderd waren en Raffles wilde voorstellen de koppige motor aan te zetten, deed de chauffeur nog een laatste wanhopige poging, die al zijn krachten scheen te vergen, want hij slaakte een flauwe kreet en viel toen met uitgespreide armen tegen de motor aan. Hij zou het volgende ogenblik op de grond zijn gegleden, als Raffles hem niet had opgevangen, en in zijn sterke armen overeind hield. Hij keek in het doodsbleke gelaat naar de half geopende, mat blauwe lippen, en zei toen op gedempte toon, terwijl hij zich tot Brand wendde:

— Flauw van ondervoeding, Charles, anders niet! Wij zullen de arme jongen even in huis brengen, en hem wat te eten geven. Let intussen op de auto.

Haastig had hij een kleine sleutel te voorschijn gehaald, en beiden brachten de bewusteloze chauffeur naar een zeer smalle, doodlopende straat, die achter het huis liep, en aan één zijde niets dan schuttingen vertoonde, welke enige tuinen afsloten.

Brand opende snel een van die tuindeuren met de sleutel, die Raffles hem ter hand had gesteld, en ging daarna weder naar de taxi terug, teneinde het voertuig niet onbeheerd te laten.

Raffles had intussen de bewusteloze chauffeur in zijn krachtige armen genomen, en zich over het geringe gewicht verbaasd, dat hij te torsen had.

Hij droeg de man door de donkere tuin, opende met een tweede sleutel een achterdeur, trad het huis binnen, sloot de deur weer, en droeg de chauffeur, die zeker nauwelijks twintig jaar kon zijn, een gelijkvloers gelegen vertrek binnen, waar hij hem op een brede rustbank neerlegde.

Hij sloot de gordijnen, maakte licht, trad op de rustbank toe en begon haastig de jas van de chauffeur los te knopen, teneinde hem meer lucht te verschaffen. Maar nauwelijks had hij de jas geheel geopend, of hij richtte zich met een zachte kreet van verbazing op.

De chauffeur was een vrouw!

HOOFDSTUK II

HET VERHAAL

Een ogenblik bleef Raffles verbaasd op dezelfde plek staan en keek naar het witte, regelmatige gezicht, naar de lange wimpers, naar de kleine mond, en naar het dikke, kortafge-

knipte hoofdhaar. Toen bromde hij voor zich heen:

— Ik ben een ezel; ik had het dadelijk moeten zien. En als ik het niet gezien had, dan had de klank van de

stem het mij moeten zeggen. Dat is zeker een wonderlijke ontmoeting, en ik zou wel eens willen weten, wat die jonge vrouw er wel toe gebracht kan hebben, dit zware beroep te kiezen, dat zij volstrekt niet verstaat. Maar man of vrouw, hier moet hulp geboden worden.

Hij trad op een kleine wandkast toe, opende het deurtje en nam van de bovenste plank een blikken trommel, welke hij op tafel zette, en die een aantal medicijnen, gestereliseerde watten en verbandmiddelen bleek te bevatten. Hij zocht even tussen de flesjes, nam er een uit, ontkurkte het en liet een paar druppels van de inhoud tussen de bloedloze lippen van de jonge vrouw vloeien. Toen verliet hij haastig het vertrek, ging dezelfde weg weer terug, en bracht, in de doodlopende slop gekomen, de vingers in de mond, waarop hij zachtjes floot.

Een ogenblik later stond Brand vóór hem.

— Wat is er? vroeg hij op gedempte toon.

— Zet die rode taxi direct in de dichtsbijzijnde garage. Zeg maar, dat de chauffeur de wagen zelf over een paar uren komt halen. Maak een beetje spoed, wil je?

Brand snelde weg, en Raffles ging het huis weer binnen.

Toen hij het vertrek binnentrad, sloeg de jonge vrouw juist de ogen op, en wierp een onrustige blik om zich heen. Zij richtte zich een weinig op een elleboog op, streek zich met de vingers over het voorhoofd, en toen viel haar blik op de opengeknoopte uniformjas.

Met een haastige, verschrikte beweging trok zij de jas weer dicht, terwijl een diepe blos in haar wangen opsteeg, en zij haar schuwe blikken op Raffles vestigde, die met de handen in de zijde in het midden van het vertrek stond, en zwijgend had toegezien. Nu sprak hij:

— Uw beweging komt te laat, Miss of Madame! O, gij behoeft volstrekt niet te schrikken; ik geloof u te mogen zeggen, dat gij met een vriend te doen hebt.

Hij was op de jonge vrouw toegetreden en vatte haar pols, die zij hem niet trachtte te onttrekken. Een ogenblik telde Raffles de slagen, schoof toen een stoel vóór de rustbank, nam er op plaats en zei op ernstige toon:

— Uw pols slaat te zwak. Ik heb droog brood naast u op de bank zien liggen. Wanneer hebt u daarvan gegeten?

— Ik at er van toen gij mij aanriep, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw op zwakke toon.

— En daarvóór?

— Ik heb vandaag nog niets anders gegeten.

— Daaraan hebt gij zeer verkeerd gedaan, hernam Raffles hoofdschuddend. Zo weinig kan het beroep, dat gij hebt gekozen, u toch niet opleveren, dat gij niet eens in staat zou zijn er voldoende voedsel voor te kopen.

— Ik moet niet alleen voor mij zelf werken, mijnheer, ik heb een kind!

— Bent u getrouwd? riep Raffles verbaasd uit.

De jonge vrouw knikte en in haar ogen kwam een uitdrukking van de diepste smart.

— Maar uw man dan!

— Ik weet het niet, mijnheer, ik... ik geloof het niet.

— Gij weet het niet zeker? Neem mij niet kwalijk, mevrouw, ik denk er natuurlijk niet aan, mij in uw vertrouwen te dringen, maar ik wil het niet ontkennen, dat uw woorden mijn belangstelling in de hoogste mate hebben gaande gemaakt. Maar het is beter, dat ik u thans met rust laat. Gij zijt zeer zwak, gij moet eten! Neen, zeg niets. Blijf rustig liggen en neem een paar druppels van deze medicijn, die zullen u goed doen.

Raffles nam een tweede flesje uit de medicijntrommel, goot er wat van in een klein glazen bekertje en reikte dat aan de vrouw toe, die slechts een ogenblik aarzelde en toen de inhoud van het bekertje opdronk. Zij liet zich weer achterover vallen en plotseling begon zij hartstochtelijk te snikken, zodat haar tener lichaam er van schokte.

— Gij zijt zo vriendelijk, mijnheer, maar gij moet mij zo spoedig mogelijk heen laten gaan; mijn kleine Eddy kan niet zolang buiten mij. Ik was van plan dadelijk naar huis te gaan, nadat ik de auto naar de remise had teruggebracht.

— Maak u om uw zoontje niet bekommerd, mevrouw, hernam Raffles op zachte toon. Zeg mij maar uw adres en ik zal zorgen dat de kleine vent zijn moeder niet al te zeer zal missen.

— Ik woon in de Chatham Street, mijnheer, maar...

— Daar woont gij zeker op kamers?

— Ja, mijnheer, bij vriendelijke lieden, die op Eddy passen, als ik weg ben.

— Het nummer?

— Zeventien.

— Hoe heten de lieden, bij wie gij woont?

— Hetwett; de man is meesterknecht op een grote fabriek van landbouwwerktuigen.

— Wilt gij mij uw eigen naam zeggen?

— Ik heet May Curtis.

— Hoe oud is de kleine Eddy?

— Vier jaar, mijnheer.

— Maar dan moet gij al buitengewoon jong getrouwd zijn! riep Raffles verbaasd uit.

— Niet zo heel jong, mijnheer. Ik ben al vier en twintig jaar.

— Vier en twintig! Dat is een hele leeftijd, zei Raffles op zacht ironische toon. Vier en twintig en dan dit ver-

moeiende leven, dat alles van uw zenuwen vergt. Nu, ik reken er stellig op, dat gij mij zult vertellen hoe het komt, dat gij u in deze toestand bevindt. Eerst moet gij weer op krachten komen.

Juist op dat ogenblik trad Charles Brand het vertrek binnen. Hij keek een ogenblik met de grootste verbazing van Raffles naar de chauffeur, maar Raffles stond op en stelde glimlachend voor:

— Dit is mevrouw May Curtis. Deze heer is Charles Blake en ik zelf ben Edward Brown.

— Je bent nu even verwonderd als ik het een ogenblik geleden was, Charles, begon Raffles, maar ik hoop dat mevrouw Curtis onze nieuwsgierigheid zal bevredigen en ons zeggen, hoe zij in deze toestand is geraakt. Maar zorg eerst voor een voedzame maaltijd, en dat zo vlug mogelijk.

Brand snelde weg, om in de keuken een maaltijd te gaan bereiden. Dat viel hem niet moeilijk, want in het huis in de Cromwell Street bevond zich altijd een voorraad verduurzame levensmiddelen, die telkens opnieuw werd aangevuld.

Hij dekte met de handigheid van een volleerde kelner haastig een kleine tafel, zette een bord, een fles wijn, en glas, vorken en lepels gereed en kondigde toen plechtig aan:

— Er is opgedaan, mevrouw.

Een flauwe glimlach plooidde de lippen van de jonge vrouw, toen zij, door Raffles gesteund, naar de stoel schreed, die vóór de tafel was geschoven. Met bevende stem zei zij:

— Och, als Eddy mij zo eens kon zien; als mijn kleine jongen daar eens van kon smullen!

— Hij zal er van smullen, madame, en niet later dan morgen, zei Raffles opgewekt. Tast nu toe wat ik u bidden mag, want u hebt het dringend nodig. Bekommer u vooral niet om ons en doe alsof wij er niet zijn.

Hij gaf Brand een wenk en de beide mannen trokken zich bescheiden een weinig terug. Maar al keken zij niet, zij hoorden aan het snelle geklikklak van mes en vork maar al te duidelijk, dat de ongelukkige vrouw letterlijk uitgehongerd moest zijn.

— Ik hoop, dat het u gesmaakt heeft, madame? vroeg Raffles, glimlachend naderbij komend.

— Ik weet niet hoe ik u moet danken, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw met bevende lippen. Het is vele, vele maanden geleden sedert ik iets dergelijks at. Gij zijt zo goed voor mij geweest, heren, dat ik u wil vertellen, hoe het komt, dat ik thans dankbaar moet zijn voor een voedzame maaltijd. Maar alles kan ik u niet mededelen, hoe gaarne ik ook zou willen, want er zijn geheimen, die niet de onze zijn en die wij niet mogen openbaren.

— Gij zult ons alleen mededelen, wat gijzelf wilt, madame, zei Raffles eenvoudig.

— Welnu dan, ik zei u reeds, dat mijn zoontje vier jaar is. Ik trouwde ongeveer vijf jaar geleden met Harry Curtis. Wij waren innig gelukkig. Hij was tekenaar op dezelfde fabriek, waaraan Hewett verbonden is.

— Wie is de eigenaar van die fabriek?

— Het is de fabriek van Turner, in het Noorden van de stad.

— Ik heb die naam wel meer gehoord. Ga nu verder, wat ik u verzoeken mag.

— Mijn man verdiende een goed salaris, en wij waren zo gelukkig als wij maar hadden kunnen wensen, al waren er dan ook dingen die...

Zij zweeg eensklaps, en het was alsof er een sluier over haar mooie ogen trok. Maar dadelijk vervolgde zij weer:

— Mijn man hield zeer van mij, en wij waren dol op onze kleine Edward. Hij is gulk een lief ventje, en

als gij hem zoudt kennen... Toen gebeurde het verschrikkelijke! Omstreeks vier maanden geleden, zo ging de jonge vrouw voort, en haar stem had een hese klank gekregen. Natuurlijk herinnert gij u het vreselijk ongeluk met de trein, die van een viaduct stortte, als gevolg van een verkeerde wisselstand.

— Het viaduct van Hoboken? Ja, dat herinner ik mij zeer goed! Er kwamen daarbij meer dan dertig personen op vreselijke wijze om het leven!

— Mijn man bevond zich in die trein. Zodra de tijding van het ongeluk bekend werd, snelde ik, krankzinnig van schrik, naar de plek, waar men de lijken tijdelijk had neergelegd. Helaas, de meesten der om het leven gekomenen waren verbrand, of zo afschuwelijk verminkt, dat het onmogelijk was, hen te identificeren. Men moest mij met geweld uit de zaal verwijderen, waar al die doden lagen; ik vreesde gek te worden. Ik keerde geheel versuft huiswaarts, en toen kon ik niets anders doen dan afwachten. Ik had wel eens gehoord, dat reizigers, bij een spoorwegongeluk door een paniek aangegrepen, wezenloos van schrik naar alle richtingen vluchtten en pas veel later tot zichzelf komen en weder terugkeren. Ik hoopte, dat met Harry hetzelfde zou zijn gebeurd. Ik wachtte een volle dag, twee dagen, drie dagen, hij keerde niet terug! Toen begreep ik, dat hij zich onder die afgrijselijk verminkte doden had moeten bevinden...

— Verontschuldigd mij, madame, als ik u in de rede val, zei Raffles, maar ik meen mij te herinneren, dat gij zoeven verklaardet, niet volkomen zeker te zijn of uw man dood is, en zelfs te geloven, dat hij nog wel in leven kon zijn. Hoe moet ik dat uitleggen?

— Ik zal het u zeggen, mijnheer. Ik heb maanden geleefd in de overtuig-

ging, dat mijn man inderdaad bij het spoorwegongeluk om het leven moest zijn gekomen. Maar enige tijd geleden bevond ik mij toevallig in de buurt van Trafalgar Square, toen daar een ontzaglijke optocht van werklozen voorbijtrok, met banieren en opschriften. De politie had ruim baan moeten maken en zeer vele nieuwsgierigen stonden in dichte rijen terzijde van de weg geschaard.

De jonge vrouw hield een ogenblik op. Haar ogen hadden een starende uitdrukking gekregen. Toen zij voortging, klonk er angst in haar stem.

— Ik kon op dat moment onmogelijk verder gaan en moest wel blijven wachten tot de optocht voorbij zou zijn getrokken. En terwijl ik daar zo stond, viel mijn oog plotseling op een der betogers, die rustig meeliiep, met de handen in de zakken. Hij keek juist op en keek mijn kant uit; ik herkende mijn man! Zijn gelaat was vermagerd en ingevallen, zijn ogen hadden een uitdrukking, die ik er nog nooit in gezien had, maar hij was het, daar had ik op durven zweren. Ik riep, ik gilte zijn naam uit! Hij scheen mij niet te horen. Ik riep nog harder, telkens en telkens opnieuw; de mensen om mij heen moeten gedacht hebben, dat ik waanzinnig was! Hij keek wéér mijn kant uit, onze ogen ontmoetten elkaar — ik las in de zijne niets anders dan verwondering! Nog éénmaal riep ik zijn naam met al de kracht, die in mij was en toen trachtte ik wanhopig mij een weg te banen door de menigte. Ik worstelde echter tevergeefs. Ik strekte mijn handen naar hem uit; men lachte om mij. Ik had nog geen meter kunnen afleggen, toen de stoet reeds voorbij was getrokken en ik zag hem niet terug te midden van die duizenden betogers. Ik voelde mij bezwijken van smart; men moest mij een apotheek binnenbrengen.

Weer zweeg de jonge vrouw en

sloot een ogenblik de ogen. Raffles had met de grootste aandacht toegekeken en vroeg nu:

— Zijt gij er zeker van, dat uw man, of degene, die gij voor uw echtgenoot aanzaagt, u werkelijk gezien heeft?

— Dat moet wel zo zijn, zijn bliken waren recht op mij gevestigd.

— Is het zeker dat hij gehoord heeft, dat gij zijn naam riept?

— Dat kan niet anders. Ik gilte zó luid, dat t vele mensen lachend omzagen, die veel verder van mij verwijderd waren dan hij.

— Het is zeker 'n vreemde geschiedenis, zei Raffles peinzend. Natuurlijk is het heel goed mogelijk, dat we hier te doen hebben met een buitengewone gelijkenis, wat des te eerder valt aan te nemen, omdat uw man in het geheel geen bliken van herkenning gaf. Hebt u hem naderhand nog ooit teruggezien?

— Nooit meer.

— Hebt gij wellicht gepoogd, iets aangaande hem te ontdekken, nu gij wist, dat hij had deelgenomen aan een betoging van werklozen?

— Ik heb alles gedaan wat ik maar kon. Ik heb geïnformeerd, wat voor werklozen het waren; het bleken kadewerkers te zijn, sjouwers, voerlieden. Ik gaf bij het werklozen-comité de naam van mijn man op: men kon die niet vinden in de registers.

— Dat is vreemd, hernam Raffles. En wat hebt gij daarna gedaan?

— Ik moest eten, mijnheer. Wij hadden wat gespaard, spaarpenningen, maar het beetje geld, dat ik bezat, teerde al heel spoedig in, want mijn jongen werd zwaar ziek en ik nam de beste dokter, die er maar te krijgen was; hij is alles voor me op de wereld. Ik zelf heb een vak uitgeoefend, waaraan thans geen behoefte meer bestaat; ik was tijdens de oorlog werkzaam op een munitiefabriek. Ik zei u reeds dat ik onmogelijk alles

kon mededelen. Toen bedacht ik, dat er een beroep was, hetwelk mij in staat zou stellen, geheel Londen te doorkruisen, want ik had het waanzinnige denkbeeld opgevat, mijn man terug te vinden, in deze stad met haar negen millioen inwoners! Dat was het beroep van taxichauffeur. Ik had tijdens de oorlog reeds een vrachtauto leren besturen, al was het dan ook gedurende zeer korte tijd: nauwelijks enige dagen. Ik liet mijn haar afknippen, ik besteedde mijn laatste geld om mij verder te bekwamen bij een eigenaar van een chauffeursschool en niet zonder moeite wist ik het rijbewijs te verkrijgen. Het was juist in die tijd, dat ik mijn intrek nam bij de vriendelijke mensen, wier naam ik u reeds genoemd heb. Zij alléén kennen mijn geheim. En nu weet gij alles...

Een tijd lang bleef het stil in het vertrek. Raffles en Charles Brand hadden met grote belangstelling toegelisterd en hadden nu en dan een snelle blik met elkander gewisseld.

Nu trad Raffles op de jonge vrouw toe en zei:

— Gij hebt ongetwijfeld een zeer moeilijke tijd doorgemaakt. Ik bewonder u, dat gij dat alles zo flink hebt weten te dragen en dat gij aan alle bezwaren het hoofd hebt weten te bieden. Ik begrijp nu, dat uw verdiensten al zeer gering moeten zijn geweest. Gij zijt te tener en daardoor ongeschikt om het beroep van chauffeur uit te oefenen.

— En ik durfde ook nooit weigeren, mijnheer, als men mij wenkte, hernam May Curtis met een vage glimlach. Daardoor kwam het ook hoofdzakelijk, dat ik vandaag nog niet gegeten had; ik had de hele dag rondgereden en er mij de tijd niet voor gegund.

— Nu, dat tijdperk moet thans voor u achter de rug zijn, hernam Raffles. Zodra gij u sterk genoeg

gevoelt, zullen wij u naar uw woning terugbrengen, naar uw zoontje en gij moet mij aanstonds beloven, dat gij dit beroep zult laten varen. Gij zijt nog jong genoeg om iets anders te beginnen en ik wil u daarbij gaarne met raad en daad terzijde staan. Is er bijvoorbeeld, geen plaats op de fabriek, waar uw man werkzaam was?

— Plaats misschien wel, maar, neen, daar ga ik niet heen! Nooit!

May Curtis had dit op hartstochtelijke toon uitgeroepen en haar ogen vlamden. Raffles had dit zeer goed opgemerkt, maar hij wilde niet verder op de zaak ingaan en hernam op rustige toon:

— Er zijn nog wel andere fabrieken! Ik heb veel vrienden, veel connecties en ik geloof wel, dat ik in staat zal zijn u te helpen aan een betrekking, die veel minder vermoeiend zal zijn en zeer waarschijnlijk ook heel wat meer zal opleveren dan het zware beroep van taxichauffeur. Wilt u mijn hulp voorlopig aannemen?

— Ik weet waarlijk niet, mijnheer... stamelde de jonge vrouw.

— Gij wilt zeggen, dat gij ons nog zo weinig kent? vroeg Raffles glimlachend. Dat is het minste van alle bezwaren, want ik reken er stellig op, dat wij thans goede vrienden zullen worden. Londen is de meest ongeschikte plaats voor jonge, mooie en alleenstaande vrouwen, zoals gij zijt.

— Gij zijt veel te goed voor iemand, die gij nauwelijks kent, mijnheer, riep May uit. Maar als ik dit beroep prijs geeft, hoe zal ik er dan ooit in slagen de man terug te vinden, in wien ik met zo grote zekerheid mijn echtgenoot heb menen te herkennen?

— Ik vrees dat uw methode niet de ware was, madame, zei Raffles hoofdschuddend. Met meer kans op slagen kunt gij in een hooiberg naar een naald zoeken, dan in Londen naar een

mens. Gij beschikt niet over de middelen, om zulk een ongelooflijk moeilijk werk naar behoren tot stand te brengen. Wij beiden echter, mijn vriend Blake en ik, zijn beter toegerust voor die strijd. En daarom beloof ik u, dat wij al onze krachten zullen inspannen, het spoor van die man terug te vinden, die gij als uw echtgenoot hebt menen te herkennen. Gij zult dan zelf kunnen oordelen of gij u destijds vergist hebt of niet.

De jonge vrouw had de hand van Raffles gegrepen en drukte haar met een uitdrukking van innige dankbaarheid in haar mooie bruine ogen. Toen sprak zij:

— Ik weet niet waarin ik zoveel goedheid te danken heb, mijnheer.

Charles Brand, die tot dusverre gezwegen had, trad een stap op de jonge vrouw toe en zei op een toon van diep medelijden:

— Mevrouw Curtis, hoe meent gij het te kunnen verklaren, dat uw man, indien gij hem werkelijk enige maanden geleden in levende lijve gezien hebt, niet naar u en zijn kind is teruggekeerd?

— Dat is juist het afschuwelijke raadsel, mijnheer, dat ik vruchteloos tracht op te lossen. In slapeloze nachten vraag ik mij tevergeefs af, of ik mij niet vergist moet hebben, omdat het ondenkbaar, onmogelijk is, dat hij niet aanstonds na de ramp naar vrouw en kind zou zijn toegesnel, wanneer hij er het leven had afgebracht. En toch, neen, duizendmaal neen, ik vergis mij niet. Hij was het, het was mijn man!

— Gevoelt gij u thans krachtig genoeg, om uw woning op te zoeken? zei Raffles.

— Ja, mijnheer, en die kracht hebt

gij mij teruggeven. Ik weet niet hoe het komt, maar het is alsof ik sedert een uur het leven anders aanzie, alsof moed en vertrouwen, die ik reeds dood waande, opnieuw in mij zijn opgeleefd. Gij hebt gelijk, ik moet sterk zijn en ik mag niet vertwijfelen.

Zij was opgestaan en drukte zich haastig de lompe uniformpet op het fijngevormde hoofd.

— Gij zult mij toch vergezellen, gij zult toch mijn kleine Eddy willen zien?

— Wij zouden het u nimmer vergeven hebben, mevrouw, als gij ons die vreugde had willen onthouden, zei Brand glimlachen.

— Natuurlijk vergezellen wij u, mevrouw, voegde Raffles er aan toe. Het is nodig dat wij nauwkeurig weten waar gij verblijft. Zouden de Hewetts nog niet ter ruste zijn, denkt gij?

— Hoe laat is het?

— Het is reeds over half elf!

— Dan zullen wij ons moeten haasten; zij gaan meestal niet laat naar bed, want Hewett moet reeds om acht uur weer op de fabriek van Turner zijn en het is bijna een uur met de elektrische tram.

— Dan zullen wij uw eigen auto gebruiken! riep Raffles uit. Charles, geef het reën, want je hebt, meen ik, gezegd, dat de chauffeur zelf zijn auto zou komen halen!

Charles Brand stelde het stukje papier aan de jonge vrouw ter hand en even later verliet het drietal het huis, thans echter aan de voorzijde.

Zij staken de straat over en May Curtis, die nu weer volmaakt geleek op een zeer jeugdige chauffeur, trad de garage binnen en keerde een ogenblik later met de taxi terug.

HOOFDSTUK III

EEN GEVAARLIJKE BESCHERMER

De beide mannen stapten in, de vrouwelijke chauffeur nam achter het stuurwiel plaats en daar Brand zo galant was geweest, de motor op gang te brengen, zo kon zij thans de wagen zonder moeite starten.

De twee vrienden zaten geruime tijd zwijgend naast elkaar, totdat Brand begon:

— Wat denk je wel van deze vreemde en romantische zaak, Edward?

— Ik meende aanvankelijk, Charles, dat wij misschien te doen hadden met een licht geval van vervolgingswaanzin voortgekomen uit een minderwaardigheids-complex, maar de jonge vrouw is volkomen normaal, dat staat voor mij vast.

— Er is maar één verklaring, Charles, hernam Raffles kalm. Als Curtis niet is teruggekeerd naar zijn woning, dan kan het alleen zijn omdat hij niet meer weet, dat hij een woning heeft!

— Je wilt daarmee zeggen, dat hij zijn geheugen verloren zou hebben? riep Brand opgewonden uit.

— Ik herhaal, dat dat de enige verklaring is!

De beide vrienden bleven nog enige tijd over het zonderlinge geval voortspreeken, totdat de auto eindelijk stilstield in de Chatham Street, een vrij smalle straat in een der oudste wijken van Londen.

Men ging in deze arbeiderswijk vroeg ter ruste en bijna nergens was meer enig licht achter de gordijnen te

bespeuren. Maar in het huis, waarvoor de wagen thans stilstond, brandde op de derde verdieping nog licht.

Raffles en Brand waren vlug uit de auto gesprongen en May Curtis boog zich een weinig naar hen over en zei op zachte toon:

— De oudjes blijken nog wakker te zijn; dat verbaast mij wel enigszins! Wilt u even wachten, tot ik mijn auto weg breng? De garage van mijn patroon is hier om de hoek.

— Doe dat, en zeg de man maar meteen uw dienst op, zei Raffles. Geloof mij, dit werk zal u op den duur vermoorden! Het is niets voor een vrouw als gij zijt! Gij behoeft niet zo verschrikt te kijken; ik ben zeker dat ik u reeds morgen den dag aan een vrij wat rustiger betrekking zal kunnen helpen. Ga nu spoedig, anders zijn de Hewetts naar bed!

Toen het voertuig verdwenen was en de koplichten hen niet meer in de ogen schenen, zagen Raffles en Brand voor het trottoir aan de overzijde van de straat, op ongeveer twintig meters afstand, een andere auto staan, maar dat was heel iets anders dan een taxi.

Het was een zeer fraaie limousine, lichtgrijs gelakt en glanzend in het licht van een straatlantaarn. Achter het stuurwiel zat de chauffeur in een donkergroene livrei, half en half te dommelen.

— Wat drommel doet die prachtige wagen hier? vroeg Brand, die onwillekeurig zijn stem had laten dalen.

— Dat mag Joost weten, antwoordde Raffles schouderophalend. Het is een zeer kostbare sleet, dat is zeker!

Op dat ogenblik keerde de jonge vrouw weer terug en in het voorbijlopen wierp ook zij een blik op de fraaie wagen. En op hetzelfde ogenblik bleef zij staan, keek nog wat nauwkeuriger en kwam toen ijlings naar de beide mannen toegelopen, de hand op het hart gedrukt. Er lag een angstige uitdrukking in haar ogen, toen zij op fluisterende toon aan Raffles vroeg:

— Excuseer mij, mijnheer, is die auto zoeven komen aanrijden?

— Neen, zij stond hier reeds, toen uw eigen wagen voor de deur van het huis stopte. Die auto schijnt u een vrees aan te jagen? Kent gij die auto?

— Ja! Zij behoort aan mijnheer Turner, de directeur van de fabriek. Laten wij gauw naar boven gaan en gaat u alstublieft niet weg! Ik stel vertrouwen in u!

— Het spreekt vanzelf, dat u op ons kunt rekenen, mevrouw! Wijs ons maar de weg!

De jonge vrouw had een sleutel te voorschijn gehaald en stak die in het slot van de deur.

Het drietal bevond zich in een flauwverlichte zeer smalle vestibule, die slechts plaats bood aan het benedeneinde van de trap en een smalle en lage deur daarnaast, die waarschijnlijk toegang gaf tot de achterzijde van het huis.

— Die trap op; het is op de derde verdieping! Zoudt gij wat zacht willen lopen? Mijn kleine Eddy slaapt natuurlijk al!

Raffles knikte slechts en de jonge vrouw had waarlijk niet te klagen over de luidruchtigheid van haar beide, zo plotseling op haar weg verschenen beschermers, want een kat zou waarschijnlijk met meer gerucht de

oude houten trap beklommen hebben.

De jonge vrouw keek zelfs een paar malen verbaasd om, teneinde er zich van te vergewissen, dat de beide mannen haar volgden. Zo bereikten zij de derde verdieping. Op het nauwe portaal, waarop drie deuren uitkwamen, brandde een petroleumlampje. Er ging een deur open en een gedempte mannenstem vroeg:

— Is daar iemand? Bent u het, Madame Curtis?

— Ik ben het, Hewett, en ik breng vrienden mee, werd hem op zacht fluisterende toon geantwoord.

— Vrienden? herhaalde de oude man en er klonk een nauwelijks verholten wantrouwen in zijn stem.

— En heel goede vrienden, geloof ik, hernam de jonge vrouw. Hier zijn zij!

En zij liet Raffles en Charles Brand een zeer eenvoudig maar kraakhelder vertrek binnentreden, waar zich op dat ogenblik de oude Hewett en zijn vrouw ophielden.

Raffles behoefde slechts een enkele blik op het tweetal te werpen, en toen zei hem zijn mensenkennis, dat hij met de braafste en eerlijkste mensen te doen had, welke hem ooit onder het oog waren gekomen.

De beide oudjes monsterden enige ogenblikken de zoeven binnengetreden mannen en Brand had eigenlijk wel gewild, dat hij een andere vermomming had gekozen dan de vuurrode pruik, die hem nu niet bepaald mooier maakte.

Maar Raffles zag er uit als een eerwaardig, grijs geneesheer en die indruk maakte hij blijkbaar ook op het echtpaar Hewett, dat niettemin niet weinig verbaasd scheen te zijn over dit late bezoek.

Raffles was op de fabriekbaas toegetreden, legde hem de hand op de brede schouder en zei glimlachend:

— Gij zult ons wel voor onbeschaamde indringers aanzien, mijn

waarde Hewett, maar ik ben overtuigd dat Madame Curtis u spoedig genoeg zal hebben medegedeeld, dat wij met de beste bedoelingen hier komen.

— Ik ben benieuwd naar het verhaal, zei Hewett. Maar vóór Madame Curtis daarmee begint, moet ik haar even zeggen, dat er een bezoeker voor haar is, die al bijna een half uur zit te wachten in haar kamer.

— Hij heeft het dus durven wagen, zei May Curtis driftig. En hebt u mijnheer Turner dan niet gezegd, dat ik niet thuis was, Hewett?

— Dat heb ik gedaan, Madame, maar hij drong aan en zei dat hij u over een zeer dringende zaak moest spreken; het ging om uw toekomst, zo zei hij. Hij is mijn patroon en ik... ik dacht dat ik er misschien goed aan zou doen, in uw eigen belang, hem te laten wachten. Het spreekt vanzelf, dat mijn vrouw en ik toen op zijn gebleven.

— Het klinkt in mijn mond wellicht wat zonderling, liet de stem van Raffles zich horen, maar ik vind elf uur in de avond wel een heel vreemd tijdstip om jonge, alleenwonende vrouwen te bezoeken. Maar als mijnheer Turner inderdaad in het belang komt van mevrouw Curtis, dan moet zij hem natuurlijk te woord staan.

— Ik wil hem niet zien, zei May Curtis zacht, maar op besliste toon, terwijl zij haar uniform op de tafel wierp.

— Meent gij inderdaad wat gij daar zegt, Madame? vroeg Raffles. Dan is de zaak zeer gemakkelijk op te lossen. Hewett is uw huisbaas en hij kent u zeker reeds geruime tijd. Welnu, niets eenvoudiger dan dat mijnheer Turner aan hem mededeelt, waarover hij u wenst te spreken.

— De zaak is, dat heb ik hem al voorgesteld, mijnheer, maar hij zei dat het geen onderwerp was, dat hij aan anderen kon mededelen; hij

moest Madame Curtis persoonlijk spreken.

— Welnu, als dat zo is, laat hem dan hier binnen komen, dan kan hij met mij spreken in uw aller tegenwoordigheid.

— Dat is een uitstekend denkbeeld, mevrouw, hernam Raffles, maar dan zult u ons moeten toestaan, dat mijn vriend en ik ons tijdelijk verwijderen, want het mag zelfs niet de schijn hebben dat wij ons in uw particuliere aangelegenheden willen dringen.

— Gij blijft! zei de jonge vrouw vastberaden. U hebt u tot dusverre mijn vrienden getoond, en wat mijnheer Turner met mij te bespreken heeft, dat behoeft zelfs voor wildvreemden geen geheim te zijn. Wij zullen eens zien wat hij te zeggen heeft!

Zij wendde zich tot Hewett en vervolgde:

— Ga hem nu maar zeggen, dat ik thuis gekomen ben, beste Hewett en verzoek hem hier te komen.

De oude man aarzelde nog even, maar haalde toen de schouders op, verliet het vertrek, stak het portaal over en verdween uit het gezicht.

Een ogenblik later keerde hij terug, alleen.

— Welnu? vroeg May Curtiss, die zenuwachtig op de tafel had getrommeld.

— Mijnheer Turner zegt, dat, wat hij u heeft mede te delen, alleen voor uw oren bestemd is. Hij, ik geloof dat hij uit zijn humeur is.

— Dat is geen ramp, hernam Raffles koeltjes. Ik ken Mr. Turner niet persoonlijk, maar ik zal mijn mening niet onder stoelen of banken steken, dat het al zeer weinig gentlemanlike is, een jonge vrouw om elf uur in de avond onder vier ogen te willen spreken.

— Staat u mij toe, madame, mij in zoverre met de zaak te bemoeien, dat ik mijnheer Turner voorstel, morgen

op een behoorlijk uur terug te komen?

— Als gij dat inderdaad voor mij zoudt willen doen, mijnheer, dan zou ik u zeer dankbaar zijn! riep de jonge vrouw uit. Maar het liefst van alles had ik, dat hij hier in het geheel niet meer kwam. Het is moeilijk om alles te zeggen, maar...

— Dat is ook niet nodig, mevrouw, ik geloof dat ik het wel begrijp, heren Raffles kalm. Mijnheer Turner is zeker een van die beschermers, die men, als men jong, mooi en een vrouw is, liever uit de weg moet gaan. Zeg mij alleen maar wat ik hem namens u moet overbrengen. Ik kan dat beter doen dan onze vriend Hewett, want die is nu eenmaal bij hem in dienstbetrekking, en hij staat dus minder vrij tegenover hem dan ik, die hem volkomen onbekend is.

— Welnu dan, mijnheer, zeg hem dat hij geen moeite behoeft te doen hier terug te komen, dat ik zijn bescherming niet verlang, die hij mij al vroeger heeft opgedrongen en dit ik weiger nog ooit bloemen en andere dingen, die hij mij zou willen zenden, aan te nemen.

— De boodschap is zo duidelijk, mevrouw, dat ik haar gemakkelijk kan overbrengen, zonder een vergissing te begaan, zei Raffles, met een sarcastische klank in zijn stem. Uw kamer is immers aan de overzijde van het portaal. Meer heb ik niet nodig te weten.

Raffles ging het vertrek uit, stak met zijn lange, volkomen geruisloze tred het portaal over en opende onverhoeds de deur van de kleine kamer.

Hij stond tegenover een zwaargebouwd, corpulent man met een breed gelaat, hangwangen als van een bloedhond, tintelende zwarte oogjes, ongeveer vijf en veertig jaar en gekleed door een der beste kleermakers van Londen.

Dat was Irwin Turner, de directeur

van de fabriek van landbouwwerktuigen.

Hij stond, toen Raffles binnentrad, met de handen op de rug een erts te bekijken in een eenvoudige eikenhouten lijst, wendde het gelaat naar de binnentredende om en bleef hem enige tijd met open mond aanstaren, vóór hij verwonderd stamelde:

— Wat is dat, wat wenst gij, mijnheer?

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u kom storen, mijnheer Turner; ik kom namens mevrouw Curtis, antwoordde Raffles op gemaakt nederige toon. Ik ben de overbrenger van een boodschap van haar kant.

— Ik weet niet wie gij zijt, mijnheer, en ik wil het ook niet weten! Ik heb niets met u te maken; ik ben hier gekomen om een gesprek onder vier ogen te voeren met mevrouw Curtis. Zij is een goede kennis van mij en ik heb haar zekere voorstellen te doen in het belang van haar toekomst en die van haar kind.

— Neem het mij niet kwalijk, mijnheer Turner, maar waarom dan zo geheimzinnig te zijn? Mochten die brave lieden, bij wie mevrouw Curtis woont, de aard van uw voorstellen niet aannemen, dat die voorstellen het daglicht misschien niet goed kunnen verdragen?

Turner kwam dreigend een stap op Raffles toe en zei, terwijl er een vals licht in zijn ogen kwam:

— Ik zou u willen raden, mijnheer, u niet te bemoeien met zaken, die u niet aangaan! Zijt gij familie van mevrouw Curtis?

— Neen, ik ben een vriend! En als haar vriend kom ik u mededelen, dat zij u hedenavond niet kan ontvangen, morgen ook niet en nooit meer! ik kom u zeggen, dat uw geschenken verre van welkom zijn, en ten slotte kom ik u mijn hulp aanbieden, om u naar de trap te geleiden, die donker en een weinig steil is.

— Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven! riep Turner ziedend van drif uit. Weet gij met wie gij spreekt, mijnheer?

— Met mijnheer Turner, fabrikant van landbouwwerktuigen, en voor de rest niet veel zaaks, naar ik meen, antwoordde Raffles kalm.

Met een dreigende uitdrukking op zijn gelaat kwam Turner op de gewaande grijsaard toelopen, maar er was iets in de grijze ogen van de man tegenover hem, dat hem eensklaps tot staan bracht, bevend van drif en met een gelaat, vaal van nauwelijks bedwongen woede.

— Het is goed, mijnheer, gromde hij toen. Ik zal nu gaan; er schijnt een soort samenzwering te bestaan, om mevrouw Curtis te beletten, gebruik te maken van mijn goedbedoelde hulp.

— Er bestaat volstrekt geen samenzwering, mijnheer Turner; er be-

staat niets anders dan de afkeer, die mevrouw Curtis jegens uw persoon voelt, hernam Raffles rustig. En tussen ons gezegd en gezwezen, nu ik u gezien heb, kan ik mij die afkeer zeer goed verklaren. Gij doet er werkelijk het best aan, die jonge vrouw voortaan met rust te laten. Zij heeft andere en waarschijnlijk ook wel betere vrienden dan gij zijt. Wacht, ik zal u even uitlaten, zoals ik beloofde.

Raffles trok de deur open en ging in uitnodigende houding op de drempel staan. Turner greep woedend zijn hoed en terwijl hij Raffles voorbijging, boorde hij zijn ogen in die van de man, die hem aldus had toegesproken en beet hem toe:

— Ik zal je gelaat onthouden, stuk ongeluk, ik zal het onthouden!

— Onthoud het vooral goed, mijnheer Turner, het is het gelaat van een gentleman, zei Raffles op dezelfde bejaarde toon.

HOOFDSTUK IV

COMPLICATIES

Turner stommelde in het halfduister, vloekend en scheldend de trap af.

Raffles liep het portaal weer over, opende de deur van het woonvertrek en zei eenvoudig:

— Hij is weg!

May Curtis slaakte een diepe zucht van verlichting en de oude Hewett kwam een beetje bedremmeld naar Raffles toe en zei aan zijn pijp zingend:

— Ik ben er natuurlijk blij om, mijnheer, dat gij een lastige indringer de deur hebt weten uit te werken,

en ik hoop, dat gij niet zult vergeten, dat hij mijn patroon is, dat ik oud ben en dat ik dus niet alles kon doen, wat ik gaarne zou wensen.

— Ik begrijp uw toestand volkomen, beste Hewett, zei Raffles glimlachend. Ik ben er evenwel van overtuigd, dat gij onmiddellijk zoudt hebben ingegrepen, als het u gebleken was, dat die mijnheer Turner hier hoogstwaarschijnlijk met heel andere doeleinden kwam dan mevrouw Curtis de behulpzame hand te bieden. Hoe kwam hij daar eigenlijk toe?

— Wel, hij kende mevrouw Curtis, antwoordde de fabrieksbaas. Gij weet natuurlijk reeds, dat haar man op zijn fabriek weékzaam was, vóór dat vreselijke spoorwegongeluk gebeurde en op die wijze heeft hij haar vaak gezien.

— Bood hij u aanstonds zijn hulp aan, mevrouw? hernam Raffles, terwijl hij zich tot de jonge vrouw wendde, die op het punt scheen te zijn, het vertrek te verlaten.

— Er verliepen een paar weken na het ongeluk, antwoordde May Curtis. Toen kwam hij eens hier, om naar mij te vragen en moeder Hewett stond hem te woord, want ik was niet thuis. Naderhand is hij nog enige malen teruggekomen, maar ik merkte al zeer spoedig wat zijn eigenlijke beweegredenen waren! Maar nu zult u mij wel even willen verontschuldigen, ik wil eens naar Eddy gaan kijken.

— Vindt u het onbescheiden, mevrouw, als wij u verzoeken, de kleine jongen eens te mogen zien? vroeg Raffles.

— In het minst niet, mijnheer! Wilt u mij dan volgen?

Zij ging het vertrek uit en opende de deur van een klein, met de uiterste eenvoud gemeubeld vertrek. Er stonden niet veel meubels: een kleine tafel, een paar stoelen, een secretaire en verder een ijzeren ledikant, dat door een gordijn aan het oog kon worden onttrokken.

Dicht bij een der vensters stond een withouten bedje en daarin sluismerde de bevalligste knaap, die men zich kon voorstellen. Hij had ronde, blozende wangen en dik, goudblond haar.

De beide mannen waren zacht naderbij gekomen en na enige ogenblikken fluisterde Brand:

— Een Cherubijntje van Titiaan! Wat een prachtige jongen!

Het leek wel of de kleine Eddy deze lof had gehoord, want eenklaps wen-

telde hij zich een weinig om en opende twee grote blauwe ogen, die even tegen het licht knipperden, hetwelk de jonge vrouw ontstoken had, zich vervolgens op zijn moeder vestigden, en ten slotte verwonderd, maar zonder enige schrik, gericht bleven op de beide vreemdelingen.

Hij strekte zijn stevige knuistjes naar zijn moeder uit en stamelde toen, nog half slaapdrongen:

— Is dat papi, moeder?

De jonge vrouw moest zich haastig afwenden, want haar ogen schoten vol tranen.

Raffles echter boog zich over het bedje heen, lichtte er de knaap als een veertje uit, keek hem een ogenblik in de heldere, onschuldige ogen en zei toen, terwijl zijn stem zonderling trilde:

— Pappi is nog niet thuis gekomen, mijn jongen, maar het zal misschien niet zo lang meer duren.

Vol vertrouwen drukte de knaap zijn zachte wang tegen de schouder van Raffles. Er liep een siddering over het gehele lichaam van de Gentleman-Inbreker, toen hij deze zachte aanraking van het kinderlichaam voelde. Zijn ogen staarden enige seconden recht voor zich uit, alsof hij een visioen zag en toen legde hij de jongen met een snelle beweging weer in zijn bedje neer en dekte hem zorgvuldig toe.

— Ga maar weer slapen, kleine vent, zei hij op een toon, die Brand zelden van hem had gehoord. Maar geef eerst moeder eens een flinke nachtzoen.

Kraaiend stak de jongen zijn mollige armpjes naar May Curtis uit, die zich over hem heenboog, hem teder kustte en zich toen haastig weer afwendde.

Raffles had intussen zijn blikken door het vertrek laten dwalen en ten slotte bleven zij gevestigd op een por-

tret in een smal, verguld lijstje, dat boven de secretaire hing.

Het was de beeltenis van een knappe, donkerharige jongen man met een fraai besneden energiek gelaat, waarover echter een melancholiek waas leek te zijn uitgespreid. Raffles bekeek het portret enige seconden met de grootste aandacht en Brand, die alle intonaties van Raffles stem kende, hoorde er nauwelijks verholten verbazing in, toen hij zich tot de jonge vrouw wendde en vroeg:

— Is dit een portret van uw man, mevrouw, als ik u vragen mag?

De jonge vrouw knikte bevestigend en haar lippen beefden, terwijl er een smartelijke trek om haar mond kwam, toen zij haar oog op het portret van de innig geliefde man liet rusten.

— Is die foto lang geleden gemaakt?

— Nauwelijks een jaar!

— Het is vreemd, de trekken van uw man brengen mij het gelaat van... iemand anders voor de geest, die ik vroeger wels eens ontmoet heb.

Tot zijn verbazing zag Brand, dat May Curtis blijkbaar aan een hevige gemoedsbeweging ten prooi was. Haar stem had een doffe klank, toen zij zich tot Raffles wendde en zei:

— Ik denk wel, dat gij u zult vergissen, mijnheer. Mijn man heeft nooit in Londen gewoond. Hij is er pas drie jaar geleden gekomen!

— De persoon die ik bedoel, woonde evenmin in Londen, madame, maar in Edinburgh, of althans er dicht bij. hernam Raffles met een eigenaardige glimlach. Zes of zeven jaar geleden zag ik hem voor het laatst; hij was toen nog heel jong, hij was juist met langdurig ziekenverlof gedemobiliseerd.

De jonge vrouw wankelde en greep zich aan de leuning van een stoel vast, terwijl zij Raffles met grote ogen aankeek. Maar toen beheerste zij zich

weer en hernam met een flauwe glimlach:

— Het is zeer goed mogelijk dat mijn man veel geleek op iemand van uw vrienden, mijnheer.

— Inderdaad, zeer veel, hernam Raffles langzaam. Maar thans mogen wij u niet langer ophouden, mevrouw, het is hoog tijd dat gij rust gaat nemen. Gij moet mij geloven, als ik zeg dat het ons groot genoeg heeft gedaan, de kleine Eddy te hebben kunnen zien. Ik kan mij begrijpen, dat u dol op de jongen bent.

— Hij is alles voor mij op de wereld, mijnheer.

— Wij verlaten u thans, maar morgen keren wij een van beiden terug, om u mede te delen, wat wij voor u gevonden hebben; ik bedoel een andere en een betere betrekking dan het beroep van taxichauffeur. En wat dat andere betreft, wij zullen niet rusten alvorens er klaarheid is gebracht in dat raadselachtige geval van Trafalgar Square.

May Curtis drukte Raffles en Brand achtereenvolgens de hand, met een vochtige glans in haar ogen en zei toen:

— Het is een zeer gelukkige dag voor mij geweest, heren, want ik heb u beiden ontmoet. Het komt niet vaak voor dat vreemdelingen op deze wijze het lot aantrekken van iemand, die hun nog de vorige dag volkomen vreemd was.

— Misschien zou de wereld er wel wat anders uit zien, mevrouw, wanneer de mensen eens wat meer beseften dat zij elkaar moeten helpen en steunen, naar mate van hun krachten en vermogens. En nu tot ziens! Nog één enkele raad: neem u voor die Turner in acht, want als ik nog verstand heb van mensenogen, dan heeft die kerel iets lelijk in de zin. En morgen zult gij ons iets meer van uw echtgenoot vertellen; dat kan ons van pas komen bij het volgen van dat geheim-

zinnige spoor. Wie weet vertelt gij mij dan wel alles van hem, alles...

Met deze woorden verliet Raffles haastig het vertrek, door Brand gevolgd. Zij namen vlug afscheid van de beide oudjes en stonden een ogenblik later op straat.

Van de auto van Turner was niets meer te zien. Raffles bleef een ogenblik in diepe gedachten verzonken staan en hij schrikte daar pas uit op, toen Brand met een zacht lachje opmerkte:

— Ben je van plan om hier wortel te schieten, Edward? Weet je dat het reeds ver over middernacht is, dat je nog altijd in je zak loopt met enige kostbare juwelen, dat wij onze vermoeding nog niet hebben afgelegd en dat wij hier op anderhalf uur afstand van de Victoria Street zijn?

— Je hebt gelijk; laten wij gaan, mompelde Raffles.

Hij keek om zich heen, zoekend naar een taxi, maar het duurde vrij lang, alvorens zij in een andere wijk een dergelijk voertuig aantroffen. De chauffeur kreeg bevel, hen naar de Cromwell Street te rijden en de auto zette zich in beweging. Raffles liet zich dadelijk achterover in de kussens vallen, sloot de ogen en scheen ingespannen ergens over na te denken.

Toen richtte hij zich eenkslaps op en riep uit:

— De gelijkenis is zo treffend, als ik er nog nooit een heb opgemerkt! Het kan bijna niet anders of hij moet het geweest zijn!

— Maar wie dan toch? vroeg Brand verwonderd. Over wie spreek je?

— Ik spreek over Harry, de enige zoon van graaf Asmore.

— Mijn hemel, wat heeft die hier mee te maken? ging Brand in de grootste verbazing voort.

— Niets anders dan dat zijn por-

tret boven de secretaire in de kamer van May Curtis hangt!

— Maar dat is immers onmogelijk!

— Wil je mij eens zeggen waarom het onmogelijk zou zijn? Het is integendeel, alles wel beschouwd, de eenvoudigste zaak van de wereld. Ken jij de earl of Ashmore?

— Ik heb de naam natuurlijk wel eens gehoord; ik ken hem niet persoonlijk.

— Een trots heerschap, ongenaakbaar, koppig als een mullezel en verbazend zelfzuchtig! Een ouderwets edelman, die het besterft, als een van zijn spruiten de traditie verbreekt en in het huwelijk durft treden met een vrouw, die haar voorouders niet minstens tot het begin van de zestiende eeuw kan aanwijzen! Ik heb hem gekend, een jaar of vijf, zes geleden, en ik heb ook vluchtig kennis gemaakt met zijn enige zoon Harry, een charmante knaap, maar wiens vrije opvattingen toen reeds enige malen tot een geschil met zijn vader hadden geleid.

— Stil eens! riep Brand eensklaps uit. Is het misschien de honorable Harry Crofts, die vijf jaren geleden het kampioenschap skiff won?

— Zo, zo, men moet dus bij jou volstrekt op het gebied van de sport terecht komen, om je herinnering wakker te schudden! riep Raffles spottend uit. Maar het is zo; Lord Ashmore's familienaam is John Reginald Crofts.

— Zijn portret stond in «Sporting Life». Ik moet het nog hebben, want ik heb alle jaargangen van dat geïllustreerde tijdschrift laten inbinden.

— En dat kind, Charles, die kleine jongen! Ik herinner mij nog zeer goed dat de oude Lord Ashmore mij in zijn schilderijenzaal een miniatuur liet zien van zijn zoontje Harry, toen die een jaar of vier was. Welnu, de kleine Eddy lijkt zo zeer op dat por-

tret, dat men zou zweren, dat het naar hem geschilderd is.

— En wat wil dat nu eigenlijk alles zeggen?

— Wat zou het kunnen zeggen? Er zou eenvoudig uit voortvloeien, dat Harry Crofts indertijd een huwelijk gesloten heeft tegen de zin van zijn trotse vader! De gevolgen daarvan moest iedereen voorzien, die de oude man goed kende. Hij heeft zijn weerspannige zoon zonder een cent uit het huis gezonden en die was toen wel genoodzaakt naar een betrekking om te zien. Ik herinner mij nu ook heel goed, dat Harry Crofts destijds op de Polytechnische school was, want hij had een gruwelijke hekel aan leeglopen.

— Hij zou dus de naam Curtis hebben aangenomen?

— Ja, en dat is volstrekt niets wonderlijks, want de naam Crofts is even bekend als Ashmore.

— Als je vermoedens juist zijn, Edward, dan zouden wij al een verklaring hebben voor het feit, dat May Curtis over enkele episodes uit haar huwelijksleven het stilzwijgen wil bewaren.

— Die opmerking heb ik ook reeds bij mijzelf gemaakt. Intussen wordt het geval nu nog tragischer, want het is zeer goed denkbaar, dat Lord Ashmore in volstreekte onwetendheid verkeert aangaande het lot van zijn zoon. Hij kan onmogelijk vermoeden, dat de jongen misschien bij een spoorwegongeluk om het leven is gekomen.

— Als zijn vrouw het hem tenminste niet geschreven heeft.

— Dat denk ik haast niet; zij lijkt mij 66k trots te zijn en zij zal er zich wel niet aan hebben willen blootstellen, dat die koppige edelman haar brieven ongeopend terugzond.

— Hoe oud is Lord Ashmore op het ogenblik?

— Ik denk ongeveer vijf en zestig, misschien nog een paar jaren ouder;

maar hij heeft nooit een robuuste gezondheid gehad.

— Wat gebeurt er, als hij sterft, zonder zich met zijn enige zoon te hebben verzoend?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan. Maar naar alle waarschijnlijkheid komen de bezittingen dan aan een zijtak van de familie. In ieder geval wil ik morgenochtend onmiddellijk onderzoek doen, teneinde mij er van te verzekeren, of ik mij al of niet vergist heb.

De taxi was intussen snel doorgereden en stopte ten slotte in de Cromwell Street, op de hoek van Broadway. De twee mannen stapten uit en zonden de chauffeur weg. Raffles stond een ogenblik in beraad en zei toen:

— Het zal wel het beste zijn, dat wij deze nacht in het huis in de Cromwell Street doorbrengen, want wij zullen tegenover May Curtis deze vermomming wel niet zo spoedig kunnen afleggen. Zij zal altijd nog vroeg genoeg mijn ware aard leren kennen, voegde hij er op zachte toon aan toe.

Enige minuten later betraden de twee vrienden het huis en na een zeer eenvoudig souper te hebben genuttigd, begaven zij zich ter ruste, nadat Brand getoond had, dat hij op uitnemende wijze een bed wist op te maken.

De volgende ochtend zetten de twee mannen zich aanstonds met de grootste ijver aan het werk.

Raffles had, onder verschillende namen, verscheidene connecties en het duurde dan ook niet lang, of hij was er in geslaagd, aan May Curtis een betrekking te verschaffen, die haar bij uitstek zou passen.

Zij zou de functie van huishoudster uitoefenen bij een vriendelijke, oude adellijke dame, die over drie maanden het land zou verlaten en gedurende die tijd iemand bij zich wenste te hebben.

Zij woonde in een kleine, keurig gemeubelde flat in een der voorsteden en had er volstrekt niets tegen, dat de beschermeling van « graaf Palmhurst », onder die naam kende zij Raffles, de kleine Eddy met zich meebracht.

Het verwonderde de jonge vrouw zeker wel enigszins, te vernemen, dat zij daar geplaatst was op verzoek van graaf Palmhurst, die zij in het geheel niet kende, maar zij nam aanstonds genoegen met de verklaring, dat de graaf en de grijze heer, die haar zo vriendelijk terzijde had gestaan, elkaar zeer goed kenden.

Raffles had intussen reeds enige telegrammen verzonden naar Edinburgh, waar graaf Palmhurst eveneens vrienden had en hij wist nog diezelfde avond wat hij weten wilde.

Een van die vrienden wist zich zeer goed te herinneren, dat er vijf jaren geleden op « Primrose Castle », het voorvaderlijk kasteel van de Ashmore, een heftig toneel had plaats gehad tussen Lord Ashmore en zijn enige zoon Harry.

Hij kende ook de oorzaak van die twist.

De jonge man had op een reisje kennis gemaakt met een meisje uit de burgerstand, dat voor haar gezondheid enige weken op het platteland moest doorbrengen. Hij had een innige liefde voor haar opgevat en die liefde werd beantwoord. De jongelieden zagen elkaar vaak, en zij verloofden zich in het geheim.

Lord Ashmore ontdekte echter deze liefdehandel, ontstak er in heftige toorn over en gebood zijn zoon, aanstonds een einde te maken aan deze verstandhouding.

Maar de jonge man had de koppigheid van zijn vader geërfd; hij hield daarenboven van het jonge meisje met een even oprechte als standvastige liefde en hij trotseerde zijn vader.

Het kwam tot een heftige uitbarsting en het slot van de geschiedenis was, dat de oude man in vreselijke woede ontstak, zijn enige zoon het huis uitjoeg en ondanks de smeekbeden van zijn vrouw, verklaarde, dat hij hem nooit weer wilde terugzien.

En zo schudde Harry Crofts het stof van « Primrose Castle » van zich af en trad reeds enige weken later in het huwelijk met het jonge meisje in kwestie, wier naam de zegsman van Raffles zich intussen niet kon herinneren.

Voor de Grote Onbekende echter was het thans buiten iedere twijfel, of Harry Curtis en Harry Crofts waren een en dezelfde persoon.

Intussen hielp hem deze wetenschap, alles wel beschouwd, bitter weinig, want zij kon er niet toe bijdragen het spoor van de vermiste gemakkelijker te doen hervinden.

Het bleek Raffles bij navraag, dat de jonge tekenaar op de fabriek van Turner de omgang met zijn vroegere vrienden geheel had gestaakt en ook onder het fabriekspersoneel waren er slechts weinigen, die zich zijn vriend mochten noemen.

Men noemde hem stil en in zich zelf gekeerd, een echte huismus, die het liefst in zijn vrije tijd thuis bij vrouw en kind vertoefde en die nooit op de golflinks of in een café gezien werd.

Raffles ging die weinige vrienden onmiddellijk bezoeken en het bleek hem, dat een zekere Steffenson, een der ingenieurs van de fabriek, de beste vriend van de jonge Harry Crofts was geweest.

Steffenson bleek een nog jonge man van omstreeks vijf en dertig jaar te zijn, pas gehuwd en die een huisje bewoonde in de buurt van de fabriek.

Hij ontving Raffles met grote bereidwilligheid, toen het hem bleek met welke voornemens de gewaande

grijsaard hem kwam bezoeken en deelde hem alles mee wat hij zelf omtrent de vermiste had geweten.

Door voorzichtig navragen bemerkte Raffles al gauw, dat zelfs de ingenieur niet op de hoogte was van de ware identiteit van Harry Crofts alias Curtis.

— Een brave, beste kerel, mijnheer, en die wij allen aan de fabriek even graag mochten lijden, had Steffenson hem verklaard. En een knappe kop ook; hij had juist voor dat vreselijke ongeluk hem trof, enige plannen uitgewerkt betreffende een nieuwe dorsmachine, die hem, zo verzekerde hij mij, binnen korte tijd rijk zou maken, daar Turner geen seconde zou aarzelen, om hem het patent af te kopen.

Wat er met die plannen gebeurd

was, dat kon Steffenson echter niet mededelen. Het was niet onmogelijk, dat Curtis ze bij zich had gehad gedurende de treinreis, die hem noodlottig zou worden.

Het was 's avonds reeds zeer laat, toen Raffles en Brand, beiden tamelijk vermoeid, na hun vermomming te hebben afgelegd, elkaar ten slotte ontmoetten in de rookkamer van het huis in de Victoria Street.

Raffles drukte Brand zwiiggend de hand en liet zich in een gemakkelijke stoel vallen.

Hij haalde langzaam een sigaret op, sloeg de benen over elkaar en blies een paar rookwolken uit, die hij met half dichtgeknepen ogen volgde.

Toen begon hij met gedempte stem aan Brand te vertellen, wat hij die dag verricht had.

HOOFDSTUK V

DE SECRETAIRE

Het was omstreeks drie uur in de namiddag van de volgende dag toen een taxi stilhiel voor het huis van mevrouw Beckett, de dame, die May Curtis als huishoudster had aangenomen.

Uit de auto stapte een rijzig man, met reeds grijzend haar, zware bakkebaarden en een monocle in het oog.

Die man was John Raffles, thans echter onder het mom van graaf Palmhurst.

Hij ging langs het smalle tuinpad op de voordeur toe, die hem op zijn bellen werd geopend door een huisknecht met spierwit haar en die reeds een mensenleeftijd in dienst van de oude dame had doorgebracht.

Hij scheen Lord Palmhurst zeer goed te kennen, want hij liet hem glimlachend aanstonds een fraai gemeubeld salon binnengaan en zei:

— Ik zal mylady van uw komst in kennis gaan stellen, mylord.

— Doe dat, vriend. A propos, ik hoop dat mevrouw Curtis het goed maakt?

— Nog een beetje vreemd, mylord, nog een weinig vreemd. Maar het zal wel wennen; iedereen moet immers van de oude mevrouw houden.

En met deze woorden verliet de oude bediende het vertrek en Raffles bleef alleen.

Hij stond nog de fraaie schilderijen te bewonderen, die aan de wan-

den hingen, toen de deur zachtjes weer openging en Lady Beckett binnentrad; een oude dame met haar, dat als zilver glinsterde, maar wier ogen nog met jeudig vuur schitterden.

Zij trad opgewekt op Raffles toe en reikte hem de kleine, uitstekend onderhouden hand en zei:

— Daar doet gij goed aan, mylord. Mag ik hopen dat dit bezoek ook mij betreft, of komt gij uitsluitend om te informeren naar de toestand van uw beschermeling?

— Ik kom zowel om het een als om het ander, mylady, antwoordde Raffles glimlachend. Ik moet u echter zeggen, dat mevrouw Curtis niet mijn beschermeling is, maar die van mijn goede vriend Brown. Namens hem kom ik dan ook eens informeren, hoe zij de nacht heeft doorgebracht en of gij tevreden over haar zijt.

— Zij is nog een klein weinige onhandig, maar zo lief, zo hartelijk, zo volkomen bereid om het mij naar de zin te maken! riep Lady Beckett uit. Het is ook begrijpelijk, dat zij nog wat zenuwachtig is, zij heeft het werk immers nimmer gedaan.

— Des te meer waardeert Brown het, dat gij op mijn voorspraak de jonge vrouw in uw huis hebt willen opnemen, mylady.

— Daar spreken wij niet van, hername de gravin haastig. Het spijt mij zeer, dat gij haar thans niet kunt spreken!

— Zij is toch niet ziek? riep Raffles uit.

— Volstrekt niet! Zij zal over een paar uren wel teruggekeerd zijn. Zij is naar haar vroegere woning gegaan, waar zij iets te regelen heeft; ik geloof in verband met de zaken van haar man. Ik weet niet precies wat het was; zij kreeg vanochtend een briefje van die Hewett, de fabrieksbaas, in wiens huis zij kamers woonde; er was geloof ik, sprake van plannen of iets dergelijks; ja, ik

word zoetjesaan oud en kan dergelijke dingen niet zo goed meer onthouden, voegde zij er met een lachje aan toe.

De aandacht van Raffles was onmiddellijk gespannen. Hij herinnerde zich het korte gesprek met Steffenson, de ingenieur. Die had immers gesproken van plannen en tekeningen voor een nieuwe dorsmachine, welke Curtis juist had uitgewerkt vóór het spoorwegongeluk plaats greep.

Hij kon zich echter volstrekt niet voorstellen, in welk verband die papieren konden staan tot het bezoek van May Curtis aan haar vroegere woning.

— Neem mij niet kwalijk, mylady, ik hoop dat ik u niet onbescheiden zal voorkomen, maar ik gaf er heel wat voor, als ik wist wat Hewett haar geschreven had. Gij moet weten, dat ik alle redenen heb om te vermoeden, dat zij hier vijanden heeft! Ik zou gaarne willen, dat zij het huis zo weinig mogelijk verliet, en zeker des avonds niet.

— Gij jaagt mij werkelijk schrik aan, mylord! riep gravin Beckett verschrikt uit. Het is waar, zij is jong en mooi en nu haar man op zulk een jammerlijke wijze om het leven is gekomen, ook zonder beschermer.

— Wanneer heeft mevrouw Curtis het huis verlaten, vroeg hij.

— Nauwelijks een half uur geleden. Zij was zeer bedeesd, toen zij mij verlof vroeg, om reeds op de tweede dag van haar verblijf in mijn huis, een zo langdurige privé-boodschap te doen, maar zij verzekerde dat het een zaak van het hoogste belang betrof.

— Heeft zij geen bagage meegebracht?

— Alleen een grote koffer met lijfgoed en wat boeken en het bedje van haar kind. De jongen speelt nu in de keuken. Zij zou de rest dezer dagen laten halen; zij zei dat het niet veel

was: wat portretten, een oude secretaire, waaraan zij veel hechte en wat snuisterijen.

— Mylady, het spijt mij, dat ik u reeds nu weer moet verlaten, maar het is werkelijk noodzakelijk, dat ik spoedig ga zien, wat dat te betekenen heeft. Ik zal Brown gaan waarschuwen, die zeker beter op de hoogte is dan ik.

Raffles nam haastig afscheid, riep een taxi aan, beloofde de chauffeur een grote fooi, als hij alle snelheidsvoorschriften met voeten trad en gaf hem het adres in de Cromwell Street op.

Hij vermomde zich met de grootste spoed in het huis met de drie ingangen en stond reeds tien minuten later weer op straat.

Een tweede auto bracht hem naar het huis in de Chatham Street en voor de prijs van een pond sterling extra, stelde ook deze chauffeur zich voortdurend bloot aan een bekeuring.

Raffles keek gespannen uit het voorste raampje, maar hij zag geen auto in de smalle straat.

De taxi stond stil voor het oude huis.

Raffles sprong er uit en zei tot de chauffeur:

— Hier heb je vast je fooi, maar je wacht tot ik terugkom!

Hij snelde bij twee treden gelijk de trap op, na te hebben aangebeld, zonder er zich in het minst om te bekommeren, dat hij een grijsaard van minstens vijf en zestig jaar behoorde voor te stellen.

Toen hij het portaal van de derde verdieping bereikte, trad hem daar juist May Curtis tegemoet, die haar mantel dichtknoopte. Zij scheen tamelijk opgewonden te zijn en was blijkbaar verbaasd, de oude heer Brown daar te zien. Zij stak hem echter dadelijk opgewekt de hand toe en zei:

— Is dit toeval, mijnheer Brown

of komt gij met opzet hierheen? Maar wat praat ik, gij kondet toch onmogelijk weten, mij hier te vinden!

— Ik hoopte het, mevrouw, antwoordde Raffles haastig. Lord Palmhurst, mijn vriend, belde mij zoeven op. Is Turner nog hier?

— Neen, hij is een kwartier geleden vertrokken. Maar, mijn hemel, hoe kunt gij weten, dat hij hier was?

— Ik wist het in het geheel niet; ik vermoedde het slechts, mevrouw. Het blijkt nu, dat mijn vermoeden gegrond was. Ik zou u gaarne onmiddellijk even onder vier ogen willen spreken.

— Nu aanstonds? Maar gelooft gij zelf, dat ik Lady Beckett langer op mij mag laten wachten? Ik vind, dat ik toch reeds misbruik heb gemaakt van haar goedheid.

— Mylady zal het u gaarne vergeven, daarvan ben ik overtuigd. Graaf Palmhurst was zoeven bij haar en vernam van haar, dat gij hedenmorgen een briefje van Hewett had ontvangen, waarin sprake is van tekeningen en een project betreffende een uitvinding van uw man. Hij maakte zich een weinig ongerust, daar ik hem het een en ander over u heb medegedeeld en hij haastte zich, mij te telefoneren, omdat hij weet, dat ik zeer veel belang in u stel. Ik heb mij daarop onmiddellijk met een auto hierheen begeven, maar desondanks moet ik toch vrezen dat ik te laat kom.

— Goede helmel! u laat mij schrikken! riep May Curtis uit, terwijl zij de hand op het hart drukte. Ik zal toch geen onvoorzichtigheid begaan hebben?

— Dat kan ik pas beoordelen, mevrouw, als u mij op de hoogte zult hebben gebracht, hernam Raffles.

Onder het spreken waren zij de woonkamer binnengetreden, welke de jonge vrouw tot slechts weinige dagen geleden in gebruik had gehad.

Raffles sloot zorgvuldig de deur en vroeg:

— Is Hewett thuis?

— Neen, hij is nu op de fabriek.

— Zijn vrouw?

— De oude Martha is thuis.

— Wat behelsde het briefje van Hewett? Geloof mij, ik vraag het niet uit nieuwsgierigheid.

— Hij schreef mij, dat Turner gistermiddag hier was geweest om mij te spreken. Het gold ditmaal een zaak van werkelijk belang, zoals hij had gezegd. Hewett deelde hem natuurlijk mede, dat hij mij hier niet meer zou vinden, daar ik een betrekking had gekregen bij Lady Beckett.

— Wist Hewett dan de naam?

— Ik had hem die gezegd!

— Dat was misschien niet zeer voorzichtig van u, mevrouw, zei Raffles hoofdschuddend. Maar ga voort.

— Hewett schreef mij, dat er sprake was van plannen, waarover mijn man reeds met Turner gesproken had. Hij wilde die gaarne eens zien, en als zij werkelijk iets waard waren, dan zou er met mij over te spreken vallen. De papieren lagen in de secretaire, waarvan ik de sleutel had en het was dus noodzakelijk, dat ik zelf hier kwam. Turner had gezegd, dat hij vandaag om twee uur zou terugkeren, zo schreef Hewett mij en daarom vroeg ik Lady Beckett verlof.

— Weet gij iets van die papieren af?

— Niet veel, en dan nog zeer vaag. Harry heeft mij er wel eens over gesproken, en ik geloof ook wel dat hij zich veel van zijn uitvinding voorstelde.

— Hebt u Turner laten merken, dat gij er niet van op de hoogte waart?

— Ik vrees dat ik dat inderdaad gedaan heb.

— Was hij al hier, toen gij kwaamt?

— Neen, hij kwam een paar minuten later.

— Hebt u hem toen direct in uw kamer gelaten?

— Ja, maar Martha hield een oogje in het zeil.

— Wat vroeg Turner u toen?

— Hij vroeg verlof, de papieren van mijn man even te mogen inzien; hij zou de plannen spoedig genoeg gevonden hebben en mij dan verlof vragen, ze te mogen meenemen, om ze te bestuderen.

— En vond hij ze waar gij bij waart?

— Neen! Het was een hele stapel tekeningen, waaraan ik nooit de minste waarde had gehecht en die dus los in een van de laden lagen.

— Hij ging dus onverrichter zake weer heen?

— Dat wil zeggen, hij nam de tekeningen mee; hij zei dat hij haast had en ze op zijn kantoor eens wilde nazien. Wanneer er iets bij was, de moeite waard, dan zou hij het mij aanstonds laten weten.

— Het doet mij leed, maar ik geloof dat gij daaraan zeer verkeerd gedaan hebt. Ik kan het u echter slechts ten halve euvel duiden, omdat gij niet geweten hebt van welk belang die plannen en tekeningen van uw man konden zijn. Toch is het mij een raadsel, hoe gij de man hebt kunnen vertrouwen, die u herhaaldelijk is lastig gevallen met een doel, dat ik thans niet nader zal noemen.

— Hij leek geheel en al veranderd te zijn, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw. Hij deed zich zeer vriendelijk voor, hij vroeg mij om excuus, dat hij het mij wel eens had lastig gemaakt; hij gedroeg zich werkelijk als een gentleman.

— Nu ik hoop van harte, dat mijn wantrouwen misplaatst is en dat ik mij schromelijk vergis. Toch moet ik u zeggen, dat die plotselinge verandering in een man als Turner, al zeer

verdacht is. Ik heb sedert gisteren inlichtingen naar hem laten inwinnen en mijn zegslieden konden mij weinig goeds van hem verhalen. Hij is een gewetenloos man, die zich niet zou ontzien anderen in het verderf te storten, om zich zelf te verrijken. A propos, waart gij alleen met hem, toen hij de papieren onderzocht en bij zich stak?

— Ja.

— Dus gij hebt geen getuigen ook! riep Raffles mistroostig uit. Maak u voorlopig niet ongerust, mevrouw. Alles zal nog wel niet verloren zijn. Ik moet u echter de raad geven, u zoveel mogelijk in acht te nemen tegen die man, want als alles waar is wat men van hem zegt, dan denkt hij er niet aan, zijn boze plannen ten uwen opzichte zo spoedig op te geven. Ga dus des avonds nimmer alleen uit, geef ook vooral geen gehoor aan welke briefjes ook en bewaak ook uw kind goed. Ik heb de indruk gekregen, dat die Turner een doortrapte schurk is, voor wie men zich in acht zal moeten nemen. Beloof u mij dat u voorzichtig zult zijn?

— Dat belooft ik u, mijnheer. Gij hebt mij zeer ongerust gemaakt! Denkt gij dat die plannen dan werkelijk van groot belang kunnen zijn en dat Turner er iets aan zou hebben, als ze zich werkelijk onder de papieren bevonden, die hij heeft meegenomen?

— Hij zou er eventueel honderdduizenden mee kunnen verdienen, mevrouw, antwoordde Raffles. Het is heel jammer, dat uw man er met hem over heeft gesproken. Nu wij toch met elkaar spreken, mevrouw, wil ik u niet verhelen, dat ik thans weet wie uw man is. Ik zeg u dat, omdat ik volstrekt niet kan begrijpen, waarom gij het eigenlijk geheim hebt gehouden. Is het dan een schande, dat een edelman, om de vrouw aan zich te ver-

binden, die hij liefheeft, van alle rijkdommen afziet?

— Hoe, gij weet?

— Ik weet alles, mevrouw. De naam van uw man is niet Curtis, maar Crofts en hij is de enige zoon en erfgenaam van Lord Ashmore, de heer van « Primrose Castle »! Hij heeft na een hevige twist met zijn vader het ouderlijk huis verlaten, omdat hij u niet wilde prijsgeven.

— Hij was een gentleman, hij had mij zijn woord gegeven, nadat... nadat, ik had hem zo lief!

— Zeg niets meer, mevrouw. Het zijn zaken die u alleen aangaan. Maar waarom hebt gij dit geheim gehouden?

— Hijzelf wilde volstrekt niet, dat hij nog ooit werd herinnerd aan zijn vroeger leven, mijnheer. Alleen zijn moeder heeft hij een paar malen in het geheim gezien, die lieve, oude vrouw is dol op hem.

— Zo waarlijk? riep Raffles verast uit. Zij is dus wel eens hier geweest?

— Zij kwam bijna geregeld eenmaal in de maand; het heette dan, dat zij een vriendin ging bezoeken, want zij had het haar man nooit durven bekennen, dat zij tegen zijn strikte bevelen gehandeld had. Ik geloof, dat zij geen hekel aan mij had, en zij was verzot op onze kleine jongen. Ik geloof dat zij een paar malen getracht heeft, het hart van haar man te vermurwen, vruchteloos evenwel.

— Maar wanneer is zij dan de laatste maal hier geweest?

— Dat was juist enige weken voor het spoorwegongeluk, mijnheer. Sedert dien is zij niet meer teruggekomen.

— Kent gij de reden van dat wegblijven?

— Neen, maar ik geloof dat Lady Ashmore ernstig ziek is geworden!

— Hebt gij haar nooit iets ge-

schreven aangaande de dood van uw man?

— Ik durfde niet. Ik was bang dat zij het niet zou overleven, als het haar mede deelde. En dan, ik heb maandenlang rondgelopen met de dwaze hoop, dat mijn man nog leefde, dat hij tot ons zou terugkeren.

— Schreef de gravin nooit?

— Neen, nooit! Lord Ashmore controleerde waarschijnlijk zeer nauwkeurig de correspondentie, die het slot verliet. Hij had het haar streng verboden.

— Dat alles is zeer droevig, mevrouw. Die ellendige, adellijke trots heeft al heel wat onheil teweeggebracht. Als u het goed vindt, mevrouw, dan zal ik u thans zelf met een auto, die beneden op mij wacht, naar het huis van Lady Beckett terugbrengen.

Zij verlieten het huis, na afscheid van de oude Martha Hewett te hebben genomen en Raffles bracht, zoals hij beloofd had, de jonge vrouw met de taxi tot voor de deur van het huis van Lady Beckett.

Hij wachtte totdat zij binnen was en gaf toen de chauffeur last, hem naar de City te rijden, waar hij, op de hoek van de Oxford Street en de Regent Street de man met een goede fooi afdankte.

Hij haastte zich naar het huis in de Victoria Street, dat hij ongemerkt kon binnengaan door een tuindeur, in een zeer stille zijstraat gelegen.

Hij vond Charles Brand in de bibliotheek verdiept in de lezing van een lijvig register.

— Wat zoek je daar? vroeg hij, nadat de twee vrienden elkaar begroet hadden.

— Ik tracht uit te vinden wat er gebeuren moet met de bezittingen en het fortuin van John Reginald Crofts, the earl of Ashmore, in geval hij komt te overlijden, zonder vrede met zijn zoon te hebben gesloten.

— En heb je het gevonden?

— Ja! Er is een neef, die alles moet erven, het landgoed, het fortuin en de titel!

— Hoe heet die neef?

— Joseph Kingstone, een zijtak van het geslacht der Ashmore's. Maar je ziet er wat zorgelijk uit, Edward, is je iets onaangenaams overkomen?

— Mij persoonlijk niet, en toch ben ik zo woedend en zo ongedurig, alsof het mijzelf betrof.

En nu deelde Raffles in korte woorden aan Brand mede wat er enige uren geleden was voorgevallen.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, sloeg Brand woedend met de vuist op tafel en riep:

— Daar schuilt natuurlijk een gemene streek achter. Maar dat moeten wij toch beletten, Edward!

— Wij zullen het ook beletten, Charles, reken daar maar op, zei Raffles op vastberaden toon. Nog vannacht gaan wij er heen, en wij zullen de schurk niet alleen zijn plannen afnemen, maar nog wat geld bovendien. Wij zullen eens voor straffende gerechtheid gaan spelen, en ons optreden zal hem heugen, dáár kan hij staat op maken.

Het was reeds vrij laat geworden en de twee vrienden besloten de maaltijd te gaan gebruiken in een eenvoudig restaurant in de Oxford Street.

Het was de taak van Brand, James Henderson op de hoogte te gaan brengen van de nachtelijke onderneming en toen hij de reus, die in de garage bezig was met het schoonmaken van een auto, de zaak haarfijn had uiteen gezet, toen wreef Henderson zich grinnikend in de handen en zei:

— Een prachtig karweitje, mijnheer Brand! Die Turner verdient het dubbel en dwars, als hij dat alles op zijn kerfstok heeft! Moet ik hier op uw terugkomst wachten?

— Je kunt desnoods wel uitgaan tot tien uur, James; ik denk niet, dat

wij de auto vóór half twaalf nodig hebben.

Nadat de beide vrienden gedineerd hadden, keerden zij weer naar huis in de Victoria Street terug en bereidden daar hun onderneming voor.

Raffles trad zelden 's nachts een huis binnen alvorens er de inrichting grondig van te hebben bestudeerd, evenals de gewoonten van de bewoners en andere wetenswaardige bijzonderheden, maar daarvoor was thans geen tijd geweest. Er moest snel gehandeld worden, want Turner zou zich natuurlijk haasten, patent op de gestolen plannen aan te vragen, wanneer die werkelijk van waarde bleken te zijn. Hij kende echter het huis aan de buitenzijde en dat was althans iets.

Het was bij half twaalf, toen de twee mannen in de auto stapten, door Henderson bestuurd, die reeds in de zijstraat stond te wachten. Raffles noemde Henderson de naam van de straat, waar de fabriek gelegen was en de auto zette zich in beweging.

De tocht duurde ruim een uur en de brede straat, waaraan het grote fabrieksgebouw gelegen was, lag daar reeds eenzaam en verlaten. Slechts nu en dan ging met haastige schreden een voetganger voorbij. Raffles tikte zacht tegen de voorruit en de auto stopte op een plek, omstreeks zestig meter verwijderd van het woonhuis en aan het begin van de twee meter hoge muur, die het fabriekscomplex omgaf. Raffles en Brand stapten uit.

— Wij doen het best, als wij hier over de muur klimmen, want dan kunnen wij werken, zonder dat iemand iets merkt, fluisterde Raffles. Er is natuurlijk een verbindingsdeur tussen de fabriek en het woonhuis.

— En de wakers?

— Die moeten wij natuurlijk ontlopen, dat spreekt vanzelf, antwoordde Raffles een weinig ongeduldig. Een nachtwaker kan ook niet overal

tegelijk zijn en wij moeten een beetje op ons goed gesternte vertrouwen.

Hij wilde nog iets zeggen, toen zijn ogen eensklaps gevestigd bleven op het woonhuis, dat een vijftigtal meters verder lag. Er vertoonde zich een uitdrukking van grote verbazing op zijn gelaat.

— Wat is er? Waar kijk je zo naar? vroeg Brand, die vruchteloos trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren.

— Maar, voor den drommel, ik vergis mij toch niet; dat is Turner zelf, die daar zoeven zijn huis is uitgekomen en daar nu loopt te schilderen in de schaduw van de muur. James, rijd eens zo gauw als je kunt terug, totdat de auto uit het gezicht is, je kunt de wagen hier om de hoek parkeren, dat is nog beter! Je komt echter dadelijk te voorschijn, als ik het bekende sein geef.

Op hetzelfde ogenblik reed de auto weg en Raffles trok Brand tot vlak bij de muur, waar zij half verscholen waren achter een zware steunbeer.

— Wat voert de man hier om één uur in de nacht in 's hemelsnaam uit? En wat loopt hij daar heen en weer? Hij zal toch, hoop ik, geen rendez-vous hebben?

Raffles had de woorden nauwelijks gezegd of er verscheen een nieuwe figuur ten tonele.

Het was een haveloos gekleed man, die langzaam kwam aanslenteren, met de handen in de zakken, het hoofd een weinig naar de grond gebogen. Hij liep aan de overzijde van de straat, maar bleef stilstaan, toen hij tegenover het fabrieksgebouw was gekomen.

Een ogenblik bleef hij zo staan, zacht met het hoofd knikkend en toen liep hij weer enige passen verder.

Er was niemand anders dan die man te zien in de eenzame, brede straat, behalve Turner, die nog altijd

voor zijn huis op en neer wandelde.

Maar nu stond de zwerver al weer stil en keek onbeweeglijk naar de fabriek, alsof hij daar iets zag, dat hem onweerstaanbaar aantrok.

En weer liep hij verder, om ten derde male stil te staan op een paar passen van een elektrische straatlantaarn.

Op dat ogenblik hief hij het hoofd op en Brand had moeite de kreet te weerhouden, die hem naar de lippen drong.

Hij had het gelaat herkend van de man, wiens beeltenis boven de secretaire in de kamer van May Curtis hing. Die haveloze zwerver bij de lantaarn was Harry Curtis, de zoon van de Earl of Ashmore.

HOOFDSTUK VI

VERZOENING

Ook Raffles was zó verbaasd over deze plotselinge verschijning, dat hij enige ogenblikken onbeweeglijk op dezelfde plek bleef staan. Maar de zwerver was reeds dwars de straat over.

Raffles en Brand begrepen nog nauwelijks wat de man eigenlijk wilde, toen zij plotseling Turner uit de schaduw van zijn huis op de zwerver zagen toetreden.

Hij sloeg zijn arm om de schouders van de man, scheen hem toe te spreken, trad haastig op de huisdeur toe en was het volgende ogenblik met de ander in zijn huis verdwenen.

— Vlug, Charles, daar moeten wij bij zijn! riep Raffles op fluisterende toon.

Reeds onder het spreken was Raffles haastig de lange muur gevolgd en Brand volgde hem op de voet en had moeite, zijn vlugge schreden bij te houden. Niet ver van het huis stond Raffles stil en zei kortaf:

— Hier!

Méer had Brand niet nodig te weten.

Hij plaatste zich met de rug tegen

de muur, strengelde zijn vingers ineen, boog de knieën een weinig en strekte de armen.

Raffles plaatste zijn voet in de handen van zijn vriend en wipte met aapachtige vlugheid op de muur. Zich met een hand vasthoudende, stak hij de andere aan Brand toe, die er zich aan ophees en het volgende ogenblik naast hem zat.

Een seconde later stonden zij aan de andere kant van de muur op een geweldige grote binnenplaats, waarop zich verscheidene grote fabrieksgebouwen verhieven en waar talrijke stapels ijzerwerk, smalspoor en oud roest lagen.

Het was er zeer donker, maar voor Raffles toch licht genoeg om er de weg te kunnen vinden.

Hij greep Brand bij de hand en voerde hem snel naar een klein gebouw, dat er uitzag als een kantoor, hetwelk aan de zijgevel van het huis grensde.

De ramen waren stevig gesloten, maar dat was voor iemand als Raffles een bezwaar, dat in het geheel niet meetelde. In een wip had hij een

der ramen geopend en klauterde, zacht en soepel als eenkat, zonder iets aan te raken, zonder het minste gerucht te maken, door het raam naar binnen. Brand volgde hem en nu onderzochten de twee mannen, waar zij zich bevonden.

Zij stonden in een groot kantoorlokaal, dat door zes vensters verlicht werd, en waar een twintigtal lesse-naars stonden, blijkbaar bestemd voor de klerken.

Zij hielden zich hier niet op, maar slopen op een deur toe, die toegang bleek te geven tot een smalle gang. Aan het einde van deze gang bevond zich, boven aan een kleine trap van drie treden van hardsteen, een tweede deur, die echter stevig gesloten bleek te zijn.

Hier werd het talent van Raffles op een tamelijk zware proef gesteld, want een zorgvuldig onderzoek bracht aan het licht, dat de deur van een alarminrichting voorzien was, welke hij eerst buiten dienst moest stellen.

Pas toen hem dit gelukt was, zette hij zijn lopers aan het werk en na enige minuten had hij het slot weten te openen.

Hij duwde de deur voorzichtig open en trad met Brand een duistere gang binnen. Zij bevonden zich in het huis van Turner.

Een ogenblik bleven zij doodstil staan om te luisteren en toen slopen zij naar een trap, waarvan het benedeneinde vaag zichtbaar was in het schijnsel, dat naar binnendrong door een rond venster in de gangmuur, op ongeveer twee meter van de grond aangebracht en voorzien van stevige dwarstralies.

Zij beklommen de trap en bereikten zo het portaal van de eerste verdieping.

En onmiddellijk ving het scherpe gehoor van Raffles de klank van een nauwelijks gedempte mannestem op.

Hij kon zich niet vergissen: het was de stem van Turner.

Het portaal was vrij helder verlicht door een elektrische lamp, die in een grote ballon van albast gloeide. Er kwamen een viertal deuren op het portaal uit, maar Raffles had al heel spoedig de deur gevonden, waarachter het geluid van de stem klonk.

Hij gaf Brand een wenk en beiden bonden hunne maskers voor en namen hun revolvers ter hand. Raffles opende de deur met de linkerhand en de twee vrienden traden binnen. Zij bevonden zich in het particuliere studeervertrek van de fabrikant.

Turner zat achter zijn geweldig schrijfbureau, met een reusachtige sigaar in de mond en een glas wijn naast zich, terwijl een half gevulde fles op een tafeltje naast hem stond.

De zwerver zat schuin tegenover hem, aan de andere zijde van het bureau, met zijn havende hoed op het hoofd en eveneens een grote sigaar tussen de lippen, waaraan hij vol welbehagen trok, met een uitdrukking op het gelaat, die maar al te zeer de toestand van zijn geestvermogens verried; de ongelukkige was zeker voor de helft ontoerekenbaar.

Op het geluid van de opengaande deur had Turner verschrikt opgekeken en hij staarde nu met een vaalbleek gelaat en wijd geopende mond naar de beide gemaskerde en gewapende gedaanten, die met een paar schreden tot vlak voor de schrijfbureau waren genaderd.

Het was een ogenblik doodstil in het vertrek en men hoorde niets dan het zachte, mekkerdende lachje van de idioot, die het zeker een zeer goede grap vond.

— Ja, dat is een zeer onaangename verrassing voor u, begon Raffles op zijn zachte en toch doordringende toon, terwijl de loop van zijn revolver met dodelijke juistheid naar het voorhoofd van de fabrikant wees. En gij

zult er u in moeten schikken, dat wij hier een weinig als spelbrekers optreden. Want, om u de waarheid te zeggen, het spelletje dat gij hier hebt willen spelen, bevalt mij in het geheel niet.

— Vriend, kijk eens of hij een revolver in zijn la heeft!

Brand liep snel om het bureau heen en in de eerste de beste lade, die hij opentrok, vond hij een geladen browsing, welke hij aanstonds in zijn zak liet glijden.

En vóór de fabrikant, die nog altijd met een grasgroen gelaat de gemaskeerde aanstaarde, een beweging had kunnen maken, had Raffles een gezegd stuk papier onder zijn dikke vingers weggetrokken, dat hij vluchtig doorlas.

— Het is juist zoals ik dacht, mompelde hij, met een verachtelijke blik op de schurk. Een overdracht in optima forma en reeds ondertekend ook!

Raffles keek de fabrikant spottend aan en hernam:

— En zoudt gij nu wel willen geloven, mijnheer Turner, dat al uw moeite vruchteloos is geweest? Kijk maar!

Raffles hield het zoeven door de ongelukkige idioot ondertekende stuk in de vlam van de kaars, welke gediend had om er de sigaren mee aan te steken.

In een ogenblik was het document tot as verteerd, terwijl Turner toekeek met ogen die hem uit het hoofd puilden van woede.

Raffles wandelde doodkalm naar de brandkast toe, die hij slechts behoefde te openen, want de sleutelbos hing nog aan het slot.

Turner scheen aanstalten te willen maken om hulp te roepen, maar een enkele beweging van Brand's revolver was voldoende, om hem tot andere gedachten te brengen.

Wat Harry Crofts betreft, want hij, was het inderdaad, de betekenis van het gehele voorval scheen hem te ontgaan en hij dampte zo vrolijk en ongestoord voort, alsof hij zich in de gelagkamer van een wijnhuis met zijn vrienden bevond.

Raffles had de kastdeur opengetrokken en een zacht, bewonderend gefluit kwam over zijn lippen.

En in alle kalnte des gemoeds begon Raffles de pakjes bankbiljetten en de rollen goudgeld in de zakken van zijn overjas te doen verdwijnen.

Hij was in een oogwenk met dit werk gereed, nam toen een grote lederen portefeuille van de bovenste plank, opende die, nam er enige papieren uit en bromde toen vergenoegd voor zich heen, nadat hij er een blik in had geworpen:

— Het einde kroont het werk! Hier hebben wij de plannen.

Hij stak de papieren in zijn binnenzak, trad op Turner toe, die op het punt leek te zijn, in een beroerte te stikken en zei:

— Jij bent een olijke guit! Dat is waarlijk een prachtige comédie geweest! Je hadt zeker gedacht, dat dit alles van een leien dakje moest gaan, nietwaar? En zeg mij nu eens eerlijk, wat je van mij denkt.

— Kerel, je bent, je bent de grootste bandiet, die ik nog ooit...

— Ja, iets dergelijks had ik wel verwacht! Ga maar niet verder. Het is nog al afgezaagd en weinig origineel. Neen, ditmaal ben ik toch eens geen bandiet, mijnheer Turner, maar de wrekende gerechtigheid, parole d'honneur. Gij moogt nu niet zeggen dat het uitoefenen van die gerechtigheid mij een aardig kapitaaltje opbrengt, want dat zou onaardig van u zijn en bovendien niet stroken met de waarheid; al dat geld komt aan anderen ten goede, dat verzeker ik u. En nu, mijn vriend, zo vervolgde Raffles,

zich tot Brand wendend, belet eens dat deze man alarm maakt, voordat wij goed en wel het huis uit zijn.

Brand trad op Turner toe en vroeg hem, met de vriendelijke grijns van een tandarts:

— Zou u uw mond niet eens willen open doen? Neen, het is niet om uw tanden te onderzoeken, het is slechts om er deze doek in te stoppen, uw eigen zakdoek en nog tamelijk schoon. Vlug wat, wij hebben niet veel tijd.

Een por met de revolverloop tussen de ribben van Turner deed hem met overgrote haast de mond openspalken.

Brand duwde er de zakdoek in, bond daar een andere doek over heen, die hij uit zijn zak had genomen, beval de fabrikant zich plat op de grond uit te strekken, bond hem handen en voeten met de snel doorgeknipte telefoondraad, en bij dat alles zat de vierde man in het vertrek, genoeglijk smorend, toe te zien, nu en dan een teugje van zijn wijn nemend en waarschijnlijk vast overtuigd, dat hij zich in de bioscoop bevond.

Toen alles was afgelopen en Turner hulpeloos op de grond lag, nam Raffles de ongelukkige dwaas onder de arm en zei tot hem, op een toon, die heel anders klonk dan zoeven:

— Ga maar met ons mee, mijn vriend, je hebt van ons niets te duchten.

De dwaas liet een onnozel lachje horen en liet zich, zonder enig verzet te bieden, meevoeren.

Snel verlieten zij het huis aan de voorzijde, zonder dat iemand ook maar het geringste had gemerkt.

Raffles bracht de vingers aan de mond en liet het bekende waarschuwingsein horen.

Onmiddellijk kwam Henderson met zijn auto aanrijden.

Harry Crofts liet zich gewillig in het voertuig plaatsen en Raffles zei op zachte toon tot Henderson:

— Rijd ons zo snel mogelijk naar het huis in de Cromwell Street, James.

Gedurende de rit, die ongeveer een half uur duurde, werd er geen woord tussen de drie mannen gewisseld.

De auto stond stil in de zijstraat, welke aan het huis van Raffles grensde en de drie mannen gingen er snel binnen, zonder door iemand te zijn opgemerkt, terwijl Henderson last kreeg, de auto direct in de garage te zetten.

Er werd dadelijk licht gemaakt in de grote kamer gelijkvloers aan de achterzijde van het huis en Raffles begon zonder te talmen met zijn onderzoek van de zo lang vermiste ongelukkige.

Hij vroeg volstrekt niets, daar hij wel wist, dat hij slechts verwarde antwoorden zou krijgen, maar zijn rappe vingers gleden zachtjes drukkend en tastend over het hoofd van Crofts, zij bleven toeven aan de achterkant van het hoofd, een weinig terzijde van de bovenste wervel.

— Het is zoals ik dacht een hoofdwonde, niet eens zeer zwaar, maar waarbij door het indringen van een beensplinter de kleine hersens geraakt zijn. Een betrekkelijk ongevaarlijke operatie en ik geloof er zeker van te mogen zijn, dat de arme jongen geneest en weer geheel de beschikking over zijn verstand zal krijgen.

Een groot gedeelte van de nacht bleven de twee vrienden ingespannen werken.

Harry Crofts was volgens de regelen der kunst onder narcose gebracht, zonder dat hij er iets van merkte of wist, de operatie had een uiterst gunstig verloop gehad; Raffles had een dunne beensplinter verwijderd, die voortdurend druk had uitgeoefend op de kleine hersens en zeer vroeg in de ochtend konden de beide mannen eindelijk enige rust genieten want het

zou nog minstens vijf uren duren alvorens de patiënt uit zijn verdoving zou ontwaken.

Het was negen uur toen Raffles wakker werd en het eerste wat hij deed, was, met de snelste auto, die er te krijgen was, naar het huis van Lady Beckett te rijden, vermomd als mijnheer Brown en daar May Curtis op de hoogte te gaan brengen van het feit, daat zij haar echtgenoot zou terugzien.

Hij deelde het haar zo voorzichtig mogelijk mede, maar toch was de schok bijna te hevig geweest voor de jonge vrouw, die zoveel vreugde nauwelijks kon verdragen.

Een uur later stond zij aan het bed van haar man, die nog altijd sliep en vergoot brandend hete tranen van liefde en dankbaarheid.

Het spreekt vanzelf dat Raffles haar niet alles had medegedeeld; hij schreef het aan louter toeval toe, dat hij Crofts in de buurt van de fabriek had ontmoet en hem herkend had van het portret boven de secretaire.

Van de plannen van de jonge uitvinder gewaagde hij echter voorlopig niet...

De jonge vrouw werd nu met zacht geweld naar een andere kamer gebracht, want Raffles wilde volstrekt niet toestaan, dat zij bij het ontwaken van de patiënt tegenwoordig zou zijn.

Een half uur verstreek en toen wist Raffles dat zijn operatie uitstekend geslaagd was.

Hoewel nog wat zwak en duizelig was Harry Crofts, na enig tijdsverloop volkomen in staat, om alles te

begrijpen wat men hem vroeg; de druk der verdwazing was van hem geweken.

Harry Crofts vertoefde nog drie dagen in het huis in de Cromwell Street en op een late avond werd hij vervoerd naar hetzelfde huisje, dat het jonge echtpaar vroeger bewoond had, vóór die slag hen trof, die bijna al hun geluk aan scherven had dreigen te werpen. Het moest nu aan de tijd worden overgelaten, de genezing te voltooien.

De dag daarna ontving de jonge vrouw van onbekende zijde een grote enveloppe, die de plannen en tekeningen bleek in te houden, waarvan Turner zich had meester gemaakt.

Er was een briefje bij van de volgende inhoud:

*Zeer geachte Mevrouw Crofts,
Brown heeft thans voor u afgedaan; gij zult hem nimmer terugzien.
Wie hij was, laat het een geheim blijven!*

Turner zal u thans nooit meer lastig vallen en gij moogt ook nooit vragen, hoe het komt, dat hij de tekeningen en andere papieren weer heeft moeten afstaan.

Hijzelf zal zwijgen, daarvan ben ik zeker.

Wat u beiden aangaat, ik ben vast overtuigd, dat Lord Ashmore zich wel zal bedenken en zijn zoon wéér in genade zal aannemen.

Het ga u beiden goed!

Ik behoud een voortreffelijke herinnering aan u en ik verzoek u, de kleine Eddy voor mij te kussen.

J. R.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De geheimzinnige Bedelaar

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 48.— VOOR f 28.⁸⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. De Dood van Nick Fontana. — 2. Broederstrijd, door Will Ermine. — 3. De Spaanse Hacienda. — 4. De Musketiers op het Oorlogspad, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. Op eigen Houtje, door Luke Short. — 6. De Overval op de Postkoets. — 7. Cactus Wolf, door Ch. H. Snow. — 8. Een Satanskind, door Kenneth Perkins. — 9. De Dood en het Hoefijzer door Danny Capstan. — 10. Ridders der Prairiën, door Zane Grey.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 48.—, nu **VOOR SLECHTS** f 28.⁸⁵, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.⁸⁵ of 1e termijn.

Men vermeldt: « Nieuwste W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266